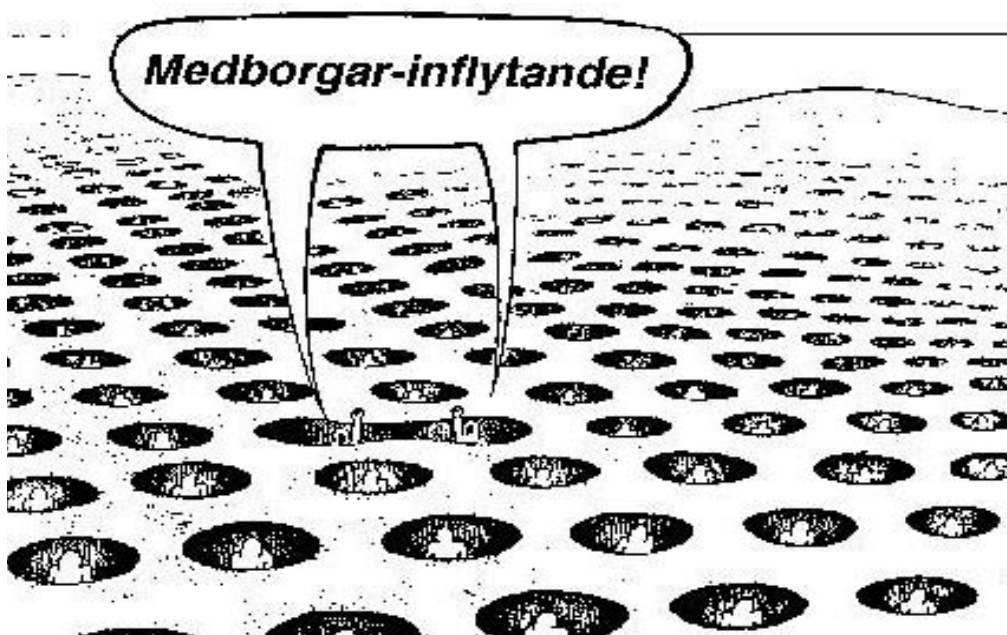

Avsnitt

- a) Demokrati
- b) Vägen utför
- c) Politisk korrekthet
- d) Statligt kampanjande
- e) Kriminalisera och jaga
- f) Kluvet samhälle
- g) Självstyre

Ska en omfattande samhällsförändring genomdrivas i strid mot folkets intresse, då krävs olika former av förtryck

Det finns ett ömsesidigt samband mellan å ena sidan politiskt förtryck och urgröpt demokrati, å andra sidan det mångkulturella projektet.

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att "mångkultur" och demokrati går inte att förena
- att vem som verkligen är demokrat må bedömas utifrån vederbörandes handlingar
- att det finns totalitära moment i dagens svenska samhälle

1. Demokrati och mångkultur

Demokrati förutsätter en gemensam arena, en gemensam budget och gemensamma värderingar. Den kräver ett minimum av samhörighet, ömsesidighet och solidaritet.

Det mångkulturella projektet spricker av rent matematiska och ekonomiska skäl. Utgifterna balanseras inte av motsvarande inkomster. Det blir en ekvation som inte går ihop. I ett samhälle, vars ekonomiska grundvalar undermineras, kommer motsättningarna att skärpas.

Motsättningar skapas och fördjupas även genom segregering, olikheter i värderingar och i verklighetsuppfattningar. Det blir språkproblem inte bara i bemärkelsen att alla inte talar och förstår svenska.

Även där alla har svenskan som språk blir det svårt att "tala samma språk", att förstå hur andra känner och tänker. Många har redan givit upp, de ägnar sig åt att kasta sten på poliser och misshandla meningsmotståndare istället för att kommunicera med ord.

2. Vad är demokrati?

Demokrati betyder ju "folkstyre". Majoriteten ska bestämma, efter att ha fått tillgång till en allsidig information. För att problem ska kunna bli allsidigt belysta måste olika åsikter få komma fram. Fakta ska bemötas med fakta, argument med argument. Vad som är "bäst" vaskas fram genom brytningen mellan olika åsikter.

I botten ligger ett förtroende för medborgarna, att de ska vara förmögna att bilda sig egna uppfattningar och fatta förnuftiga beslut.

Till demokratin hör också respekterandet av vissa principer, om demokratiska rättigheter. Yttrandefrihet finns inte, om den inte finns för meningsmotståndare.

En demokratisk hållning i djupare mening är att envar i princip har sina åsikter bara tills vidare, dvs är beredd att ta intryck andras argument och nya fakta. Man kan rentav välkomna en kritisk granskning av sina egna ståndpunkter, för att i slutändan kunna få fram det mest förnuftiga resultatet.

Centralt för demokratin är medborgarskapet, med både rättigheter och skyldigheter. En demokrati måste bäras upp av upplysta medborgare, som bryr sig.

3. Vem är demokrat?

"Demokrati" har i den politiska debatten blivit ett allmänt honnörsord, som gör att nästan alla gör anspråk på att själva vara demokrater - samtidigt som de ofta ifrågasätter det demokratiska sinnet hos sina meningsmotståndare.

Det ger anledning till att resonera närmare kring detta. Till att börja med må individer och organisationer här bedömas inte bara efter vad de säger utan framförallt hur de handlar.

Vilka **objektiva kriterier** kan då finnas? Ett förslag på frågor att ställa sig:

- 1. Vem anser att folkviljan ska få genomslag i den förda politiken - vem anser det inte?*
- 2. Vem anser att folket ska få tillgång till en allsidig information - vem anser det inte?*
- 3. Vem belägger sina påståenden - vem gör det inte?*
- 4. Vem använder tillmälen - vem undviker tillmälen?*
- 5. Vem är beredd att ta intryck av nya fakta och argument - vem är det inte?*
- 6. Vem är redo för en dialog och att möta sina meningsmotståndare i en offentlig debatt - vem är det inte?*
- 7. Vem uppträder öppet - vem uppträder anonymt?*
- 8. Vem kan reservationslöst ta avstånd från våld - vem kan det inte?*
- 9. Vem bedömer handlingar efter samma mått, oavsett vem som begått dem - vem gör det inte?*
- 10. Vem förespråkar yttrandefrihet även för sina motståndare - vem vill förbehålla yttrandefriheten bara för dem som tycker likt en själv?*

Varje ståndpunkt måste kunna bli kritiskt granskad. En demokrat vill inte **få** rätt, om han/hon inte **har** rätt.

4. Totalitära moment

Vad innebär "diktatur"? De flesta förknippar nog begreppet med ett osminkat förtryck och öppet våld, kanske också materiell nöd och synbart elände. Detta kan följa med diktatur, men diktaturens kärna är något annat. Det är kontroll. Närmare bestämt kontroll uppifrån - *frånvaro av medborgarinflytande*.

Ett samhälle kan vara en diktatur även om där finns ett materiellt välstånd, även om det formellt finns vissa demokratiska fri- och rättigheter. I själva verket kan just detta göra diktaturen så mycket mer effektiv. Starkast är den diktatur där människor inte ens vet om hur det är, utan tror sig leva i en demokrati.

Den perfekta diktaturen är ett samhälle där människor inte bryr sig och inte lägger sig i, utan villigt låter andra bestämma. Då försöker de aldrig använda sig av mötes- och yttrandefrihet i någon viktig fråga, och behöver inte märka att dessa friheter i verkligheten saknas.

För varje diktatur krävs ett mått av samtycke, åtminstone passivt, från de kontrollerade. Propagandan är således central. Då som nu gäller att maktbarnarna företräder det goda och det rätta, då som nu utdefinieras och avhumaniseras oppositionella genom etiketterande. Samtidigt som medborgarna ska tro sig leva i ett bra samhälle måste de ändå vara medvetna om att det kan straffa sig att vara olydig.

Men medan de gamla diktaturerna från 30-talet byggde på strypt information bygger den moderna diktaturen snarare på ett överflöd av information, där det viktiga s.a.s. drunknar i floden. Detta går hand-i-hand med ett obegränsat utbud av underhållning och tidsfördriv, som avleder intresset från väsentligheter.

Här finns alltså kvar de båda klassiska momenten: **piskan** och **moroten**.

Till morotsmomentet hör att det finns en kader med särskilda privilegier, som har mycket att vinna på systemet och därför är lojala

Det fascistiska och kommunistiska diktaturen från 1930-talet brukar kallas "totalitära", till skillnad från diktaturer dessförinnan. Vad var skillnaden?

Diktatur i allmänhet kräver bara att medborgarna låter makthavarna styra, att de är passiva. De kan tänka och känna kritiskt och oppositionellt - så länge de inte låter detta ta sig några politiska uttryck är det OK.

I den totalitära diktaturen ställer makthavarna högre krav, där vill de styrande kontrollera även hur medborgarna känner och tänker. De kräver ett aktiv bifall.

Rättslösheten är också självklar. Det räcker långt att vara misstänkt, själva anklagelsen kan vara bevis nog.

Sverige idag rymmer totalitära moment. Betecknande är Pierre Schoris uttalande i riksdagen den 21 maj 1997 om att **“främlingsfientligheten”** skulle **“jagas och kriminaliseras”**. Med andra ord: staten ska bestämma till och med hur medborgarna känner.

Kampanjerna för tankekontroll över medborgarna har i själva verket avlöst varandra - bekostade av medborgarna själva. Och kampanjandet har inte varit utan framgång!

De flesta har gjorts medvetna om vad som är känsliga områden och “icke-rumsrena” åsikter. Makthavarna har i stor utsträckning lyckats internalisera tankekontrollen hos medborgarna - många har blivit sina egna åsiktspolis.

Där osanktionerade tankar ändå tänks, luftas de helst i enrum. Uppriktighet kan visas bara mellan fyra ögon och öron, där ingen annan ser och hör. Kommer tabubelagda ämnen på tal i ett sällskap lägrar sig plötsligt tystnaden, och man byter ängsligt ämne.

Gör det något om demokratin försvinner? Kan vi inte leva gott ändå?

Det fanns ju en anledning till varför den svenska arbetarrörelsen kämpade så hårt för allmän och lika rösträtt kring förra sekelskiftet. Det var för att vinna politiskt inflytande, vilket i sin tur krävdes för att påverka arbetarnas levnadsvillkor. Kopplingen mellan folkligt inflytande och materiella villkor gäller fortfarande.

Det finns ett samband mellan å ena sidan yttrandefrihet och demokrati, å andra sidan ekonomiska villkor och sociala förhållanden. När det inte är möjligt att fritt diskutera viktiga problem i ett samhälle, då blir följden att problemen växer.

5. Exemplet Sjöbo 1988

Mångkultur och demokrati kan också sägas vara oförenligt i en annan bemärkelse.

År 1988 fick befolkningen i Sjöbo vara med om något för svenska förhållanden helt unikt: de gavs tillfälle att rösta om huruvida kommunen skulle ta emot eller inte ta emot s.k. flyktingar?

Svaret blev ett rungande nej!

Med 2/3 majoritet förkastade sjöboborna det mångkulturella projektet.

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att avlägsnandet från demokratiskt tänkande har skett stegvis och under godhetens banér

Demokratiska principer har plötsligt kastats över ända och ersatts med något rakt motsatt i Sverige. Hur gick detta till?

Tre händelser kan illustrera avvecklingen av demokratiska principer. Det var något som smög igång, i godhetens namn.

1. Damen med handväskan

Ett första exempel är från Växjö 1985. Vid en nazi-demonstration agerade en äldre dem med att slå sin väska i huvudet på en skinnskalle. Detta fångades på bild, en bild som blev en "klassiker". Vem kunde inte dra på munnen åt denna scen?

Budskapet var klart. Här såg vi en spontan folklig protest mot fördomsfullhet och ondska.

Vad man därvid lätt missar är de principiella konsekvenserna. Om våld mot politiska meningsmotståndare accepteras, vart leder det? Det kan bli som i Salem år 2000. Ett mord som sedan har öppet hyllats av företrädare för AFA.

Växjökvinnans agerande innebar alltså ett angrepp på demonstrationsrätten och principiellt ett tillämpande av våld som politisk metod.

Hade det fortsättningsvis begränsat sig till damer, vevande med handväskor, vore det väl av mindre praktisk betydelse. Istället har det rullat på i två avseenden:

A. Våldet har blivit alltmer organiserat och allt grövre. Det begränsar sig inte bara till symboliska markeringar utan är fråga om allvarliga försök att fysiskt skada meningsmotståndare. Exempel från år 2009 är mordförsöken på Vavra Suk, redaktör för tidskriften "Nationell Idag" och Erik Almkvist, ordförande i SDU.

B. Kriterierna på "nazister" och "fascister" har blivit allt vidare, så att de nu kan omfatta envar med kritik av det mångkulturella projektet. Även demokrater, som själva arbetar strikt med fredliga metoder, har blivit legitima måltavlor.

Denna utveckling har kunnat eskalera under många år, utan reaktioner från etablissemang inom media, politik eller juridik. Tvärtom! Man har snarast uppmuntrat till fortsatt politiskt våld, på flera sätt:

- offren pekas ut som fredlösa genom stämplingar typ "högerextremister", "främlingsfientliga", "rasister", osv
- våldsverkarna har inte placerats där de hör hemma, dvs bakom galler
- de förses i media med plus-epitet, som "antifascister", "politisk aktionsgrupp", osv
- man relativiserar det grova våldet mot SD och ND - dels med hänvisning till att politiker från alla partier är utsatta, dels med hänvisning till det omfattande gatuvåldet och alla "hatbrott".

Man manar - lögnaktigt - fram en bild av "kålsupare" och ömsesidighet, där offren för övergreppen själva skulle ha gjort sig skyldiga till motsvarande övergrepp.

2. Westerbergs uttåg ur TV-studion

Ibland gäller inte vanligt folkvett. Bengt Westerberg reste sig således ur TV-soffan på valnatten 1991, när Ian Wachtmeister och Bert Karlsson kom in i studion.

Som politiskt korrekt var Westerberg "anständig" och företrädde en högre moral än Wachtmeister. Ett sätt att ge eftertryck åt sin egen förträfflighet blev att inte kunna tala med, eller ens vistas i samma rum som, de "icke-rumsrena" ledarna för Ny Demokrati..

Bengt Westerbergs agerande gav en kraftfull signal. Detta förhållningssätt till politiska meningsmotståndare, denna aggressiva självgodhet, har sedan blivit normgivande: Med invandringskritiker skulle man inte kommunicera, gentemot dem gäller inte normala Umgängesregler. De ska bara isoleras.

3. Faurissons besök

Året därpå, 1992, kom den kände historierevisionisten fransmannen Robert Faurisson till Sverige, för att - på inbjudan av Ahmed Rami - hålla föredrag om "Förintelsen".

Faurisson möttes av upprörda judar, som handgripligen ville hindra honom från att få möjlighet att tala. Eftersom han, enligt dem, hyste så avskyvärda åsikter eller skulle framföra så felaktiga faktauppgifter, var man beredda att s.a.s. välta det demokratiska spelbrädet över ända. Människor kunde i detta fall inte tilltros förmågan att göra sina egna bedömningar.

Behandlingen av Faurisson blev till en spjutspets och snöplog. Nu gäller samma undantag från demokratiska principer även kritik av massinvandringen och mångkulturen.

Detta ligger i linje med ett uttalande av David Goldman, företrädare för "Hatewatch", som "övervakar internetsidor med "hate speech". I tidskriften Arena nr 3/98 sade Goldman: "- Vårt mål är... att ringa in och marginalisera extremister, hålla dem borta från det legitima politiska samtalet."

Samma tankespår var Åke Sander, fil doktor i praktisk filosofi, inne på i antologin "Rasismens varp & trasor" från 1995. En stridsskrift, med Statens Invandrarverk som utgivare.

Sander pläderade där för att man ska "**klistra termen 'rasism' på fienden**". Som fiende räknades då envar som närde "*idéer om gruppssärskiljande*", dvs ansåg att vi svenskar existerar som folk.

Vänsterpartiet och dess ungdomsförbund har sedan hakat på, med proklamationer om "*nolltolerans mot rasism*", där man uttryckligen manar till att riva ned affischer för meningsmotståndare och att "*blockera*" deras möten.

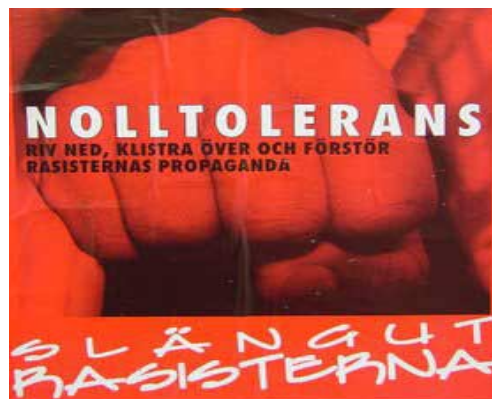
Från Ung Vänsters webbsida "www.nolltolerans.nu":

"Nolltolerans.nu är en sida för dig som är antirasist. Här kan du anmäla rasistiska affischer, flygblad eller klistermärken så hjälper vi dig att få väck dem. Vi är trötta på att mötas av rasistpropaganda när vi är i skolan, på stan eller på bussen. Nu är det dags att vi verkligen gör något åt det!"

"Vi i Ung Vänster vägrar ge rasisterna mer utrymme. Vare sig det gäller naziklistermärken i trappuppgången eller sverigedemokrater i nyhetssoffan på tv. Vi säger: nolltolerans mot rasismen! Riv ner, klistra över, förstör!"

Ur "Sveriges tragedi":

"Vid valet 2002 vägrade brevbärarna i Mölndal att dela ut valmaterial från det valberättigade oppositionspartiet Sverigedemokraterna. De belönades med ett pris för civilkurage av deras fackförening."

7 c) Politisk korrekthet

“De kunskaper och tolkningar som vi skaffar oss är ju inte i första hand till för moraliska och ideologiska positioneringar. De är till för att vi ska klara oss i världen, som den ser ut.

Människor oroar sig för hur det kommer att gå för deras barn, om de kan röra sig fritt på olika platser, var de kan handla utan att bli illa behandlade, etc. Fördomarna minimerar det individuella risktagandet och ingår i en tankegestalt som gör att tillvaron fungerar. En person som går omkring och inbillar sig att det inte finns skillnader utan att vi alla är lika är därför detsamma som en socialt handikappad person. Den som alltid bemöter allt och alla förutsättningslöst är en person som inte riktigt förstår tillvaron och världen. Inte ens Jesus klarade ett sådant förhållningssätt. Han tyckte illa om fariséer...”

Ur “Sverige och invandringen”

“att undvika uttryck och handlingar som exkluderar, marginaliserar eller förolämpar vissa etniska, kulturella eller andra grupper.”

Oxfords Dictionarys definition av politisk korrekthet

Från Aftonbladets kultursida den 26/9 1988:

Det fula trynet i Sjöbo

Du har ett fult tryne Sven-Olle, liksom de andra svinen i din sjöbostia.

Vilken skadlig näring har du förätit dig på?

Är det stekt fläsk och kokt gröt med grädde?

Det är en ensidig kost som förstockar.

Men den alldeles råa och lidande världen strax utanför din egen hank och störr har du mage nog att ignorera och förskjuta.

Vad är du rädd för, Sven-Olle? Att sitt-fläsket skall börja brinna?.

Vem är du rädd för, Sven-Olle? Att någon där utanför skall komma?

Att någon utanför skall komma och ta maten ur munnen på dig.

Oroa dig inte! Ingen vettig människa vill dela ditt bröd!

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att det finns ett ömsesidigt samband mellan å ena sidan massinvandringen och “mångkulturen”, å andra sidan den politiska korrektheten
- att politisk korrekthet är både antidemokratisk och antiintellektuell
- att pk-ismen ofta tar sig löjeväckande uttryck

1. PK-ism

Politisk korrekthet utpekar vissa åsikter som absoluta, icke ifrågasättbara sanningar. Envar som inte instämmer i dessa betraktas som mindre vetande eller ond.

Med den politiska korrektheten ställs demokratibegreppet på huvudet - ordet “demokratisk” ges en helt ny innebörd, 180 grader bort från den tidigare vedertagna. Som demokrat räknas den som hyser vissa bestämda åsikter, närmare bestämt de av makthavarna sanktionerade.

Dissidenter klassas som antidemokrater, och sådana behöver inte få komma till tals. Det kan rentav upplevas som ett ansvar hos sanna “demokrater” att skydda folket från att få del av “odemokratiska” budskap.

Här ligger således en attityd av förmynderi. Några tar sig rätten - på grunder som inte redovisas - att avgöra vad som är sant och falskt, gott och ont. De som sitter vid makten vet bäst, varvid diskussioner blir överflödiga.

Inte heller behöver folket tillfrågas. Det kan rentav vara farligt - det kan ju leda till “populism”. När Sjöbo kommun år 1988 höll en folkomröstning om flyktingmottagning blev resultatet ett ramaskri från etablissemangen, där inga okvädningsord mot kommunalrådet Sven-Olle Olsson var för grova.

I den politiskt korrekta tankevärlden råder en uppdelning av människor i tre kategorier:

a) **de onda**, mörkerkrafterna.

b) **de goda** (som lyckligtvis har makten och tillträdet till massmedia)

c) **offren**, de utsatta och av mörkerkrafterna hotade.

Centralt i pk-ismen är begreppet “obehaglig”. Fakta kan vara både riktiga och relevanta, men ändå avfärdas - som obehagliga. Någon kan tycka illa om att ta del av dem och känna sig “kränkt”.

Målkonflikter och politikens kärna av att prioritera ur begränsade resurserna förnekas. Pk-ismen befrämjar en *antiintellektualism*, där det handlar om att bara ha **avsikter** som är goda. Här **flyter fakta och värderingar, dröm och verklighet, samman**.

Avgörande är inte *resultaten* av ett visst handlande eller en viss politik. Avgörande är istället *intentioner*, eller föregivna sådana. Något ansvar för att göra en nykter bedömning av vad ett visst agerande faktiskt kan förväntas leda till har man inte, ens som politiker. Det viktiga är att man menat väl.

Till pk-ismen hör också beröringsångesten och “guilt-by-association”. Inte bara kan meningsmotståndare komprometteras för att ha talat med fel person eller läst fel tid-

skrift. Det gäller också att för egen del passa sig - inte bara i vad man själv säger, utan också i vad man läser och hör, eller i vilka man umgås med.

Pk-ismen lägger sig som en våt filt över uppriktiga meningsutbyten medborgare emellan, om väsentliga samhällsfrågor. Den sprider en rädsla och skapar tystnad. Människor vågar inte längre lita till sina egna erfarenheter och sitt eget sunda förnuft.

2. Polisarbete och ordval

Med den politiska korrektheten följer att envar på ett sätt som tidigare inte krävdes, måste "vakta sin tunga" och noga välja sina ord.

Ett antal begrepp har plötsligt förklarats kränkande, och därför inte användbara. Detta gäller inte bara i massmedia utan även inom polisarbete.

Ur Nationell Idag den 10/8 -09:

*"Ett polisbefäl i Landskrona riskerar att varnas av polisens personalansvarsnämnd sedan hon refererat till en 23-årig misstänkt rånare som **'neger'** i ett internt mejl.*

*Den 23-årige misstänkte mannen misstänkts dels ligga bakom ett personrån mot en ung kvinna den 1 februari, och dels för att två dagar senare ha rånat en butik där han kom med på bild. Polisbefälet skickade då ut ett mejl till poliserna i yttre tjänst i Landskrona där hon efterfrågade detaljer kring den misstänkte. Bl.a. skrev hon **'På whiteboarden vid avrapporteringsplatserna sitter ett foto på en neger iklädd militärgrön jacka. Detta foto fanns i en av radiobilarnas kameror. Vem har tagit bilden, vem förstår det mm? I ett personrån i söndags var en av gärningsmännen neger iklädd militärgrön (enfärgad) jacka'**.*

Sedan formuleringen upptäcktes.. har nu en arbetsrättslig utredning påbörjats och en varning kan vara aktuell.

Polisen har i sitt arbete ett behov av att snabbt och så exakt som möjligt ge ett signalement på misstänkta. Att inte kunna använda sig av en persons etnicitet är därför ett problem. Polismyndigheten i Skåne menar att epitet som 'lätt mörkhyad', 'mörkhyad', eller 'mycket mörkhyad' ska räcka för att ge ett exakt signalement, men detta beskriver bara hudens pigmentering och inte andra etniska aspekter av utseendet. Att säga 'afrikan' är inte korrekt, då det finns många vita afrikaner. 'Svart' är inte heller exakt, då många negrer betraktar sig som bruna och anser att det är nedsättande att bli kallad svart.

Resultatet i det politiskt korrekta Sverige har i många fall blivit att inte bara medierna censurerar efterlystas signalement, utan även polisen internt i sitt arbete. "

"Den misstänkte mannen har också meddelat att han känner sig mycket kränkt av internmejllet och har nu vänt sig till justitiekanslern för att försöka få ut ersättning."

3. Mer ordval

I nedanstående genomgång stötte vi på mer material än förväntat. Det blir något av en kulturhistorisk exposé.

Ur "Sveriges tragedi": *"EU babblade om att göra ordlistor över användbara eller inte användbara ord. Det gjorde TCO redan 2004, och denna galenskap griper om sig inom EU. Broschyren 'Ord som gör ont' rådde svenskarna att undvika ord som invandrare, exotisk, adoptiubarn, färgad, ras, arabiskt utseende etc."*

"Organisationen Centrum mot rasism ville anmäla GB-Glace till DO då de menade att den nya glassen 'Nogger Black' var rasistisk. De uppmanade konsumenterna att bojkotta firman.

'Vi är emot hela tankemönstret i reklamen', sa chefen på Centrum mot rasism, Amina Ek. 'Den svarta lakritsen med namnet Nogger leder tanken till Nigger och Neger'.

Stötande ansågs även ett kvartersnamn i Karlstad vara. År 2009 lyckades några kränkta driva igenom ett namnbyte.

Ur Nationell Idag: *“Kvarteret Negern får nu byta namn, detta beslut har stadsbyggnadsnämnden i Karlstad tagit. Det är bland annat Centrum Mot Rasism, CMR, som har bedrivit en omfattande kampanj för ett mera politiskt korrekt namn. CMR har tidigare gjort sig kända för att ha startat den uppmärksammade kampanjen mot den ‘rasistiska’ glassen Nogger.”*

En stridsfråga blev också namnet på en populär sötsak. Också här avgick de kränkta med segern, efter rådigt ingripande från dåvarande diskrimineringsombudsmannen, Margareta Wadstein.

Hon klargjorde, att en benämning som negerboll kan rendera böter på 100.000 kr, om någon person anmäler saken och uppger sig känna sig kränkt. Det blev snart en DO-anmälan mot ett konditori i Sjöbo vilket - precis som tidigare under alla år - salufört bollarna som “negerbollar”.

Det talades om att byta namnet till “chokladbollar”, men konditoriet duckade genom att överhuvudtaget inte använda något namn. Man överlät den saken åt kunderna: *“Kalla den vad du vill”*.

Ett annat “problemområde” gäller äldre litteratur, som barnböcker, läroböcker och sångböcker. Pippi Långstrump i Söderhavet verkade således - enligt nya rön - på *“Kurreduttön”* och inget annat.

I boken *“Nu ska vi läsa”* av Stina Borrmann, Ester Salminen och Frits Wigforss, illustrerad av Ingrid Vang Nyman illustrerades bokstaven N med en badande ung man och versen *“Negern blir så ren och fin. Titta på hans glada min.”* Vi kan förutsätta den boken inte används längre, inte i den versionen.

Agatha Christies storsäljare från 1939, *“Tio små negerpojkar”* har också fått nytt namn, när Bonniers 2007 gav ut den i ljudversion. Det nya namnet är *“Och så var det bara en”*. I USA genomfördes detta namnbyte långt tidigare, kanske beroende på att originaltiteln där verkligen var kränkande: *“Ten little niggers”*.

Är bilden t.v. kränkande? Klart är att den inte längre används i reklam för bananer.

Bilden nedanför, däremot, användes för inte länge sedan av Stockholms Läns Landsting i pläderande för användning av kondom.

Den ansågs tydligen inte kränkande för svenskar/svenskor, eller så upplevdes en sådan bedömning ovidkommande.

Denna genomgång vore inte komplett, om vi inte tog med även seriefiguren Tintin.

Ur Expressen den 23/8 -07:

“Bokförlaget Bonnier-Carlson sprider rasistisk propaganda genom att ge ut en nyutgåva av seriealbumet ‘Tintin i Kongo’. Därför är det bra att seriealbumet JK-anmälts, anser Kitimbwa Sabuni och Fatima Doubakil.”

Ur skrivelse från de båda kränkta:

“Förlaget Bonnier-Carlson passerar klart gränsen för det smaklösa och går över till det rent rasistiska genom att i vår tid ägna sig åt att sprida kolonial propaganda från 1930-talet.” Nyligen gick vi i Afrosvenskarnas riksförbund ut med att vi stödjer svenskongolesen som JK-anmält ‘Tintin i Kongo’ för hets mot folkgrupp.”

Mot bakgrund av namnbytet på kvarteret i Karlstad blir även sångboken *“Nu ska vi sjunga”* intressant. En utgåva från år 2002 har en sångtext med inte bara ordet “neger” utan t.o.m. varianten “nigger” - allmänt vedertaget som nedsättande. Även om det förmodligen aldrig var så avsett vid utgivningen år 1943.

I innehållsförteckningen lyder titeln *“I Niggerland händer ibland”*, men på sidan 42 har den ändrats till *“Familjen Krokodil”*. Texten är dock oförändrad:

“Herr Krokodil, fru Krokodil och lille Krokodille-lilleman, de dra åstad, vandra i rad till gamle niggerdokter Pillerman...”

Här finns även “Hottentottvisan”, sjungen av Margareta Kjellberg: *“Långt ner i mörka Afrika vid floden Chickadooah. Där bodde det en negergrabb som hette Hoa-Hoa...”*

Allvarliga problem för CMR att ta allvarligt tag i!

I själva verket hopar sig viktiga arbetsuppgifter för CMR. Betrakta bara kartbilden till höger!

I Afrika finns alltså en stor flod som heter “Niger”.

Och inte nog med det: kontinentens folkrikaste land heter “Nigeria” - granne till ett annat land, med samma namn som nämnda flod.

Går vi över till språk kan konstateras att spanskans namn för “svart” är “negro”, som enligt spansk-svensk ordbok även kan betyda substantivet “neger”.

Där återges även ett ord för “negress” - “negra”:

Har personalen på CMR aldrig slagit upp en ordbok för latinska språk?

Det 1887 konstruerade språket esperanto är inte mindre kränkande. Adjektivet “svart” heter på esperanto “nigra”.

Även där använder en ordbok begreppet “neger”, vilket översätts till “nigrulo”, dvs “en som är svart”.

Går vi till den 1995 utgivna och av Ebbe Vilborg skrivna “Etimologia vortaro de esperanto” finner vi att mn där går än längre, och återger ett uttryck för “negerjäväl”: “negracho”. Det finns en ändelse, -ach-, på esperanto som särskilt markerar nedsättande. “Svennedjäväl” översätts således “svedacho”, men det blir kanske inte lika kränkande som “negracho”?

Visst ska vi människor undvika att onödigtvis göra varandra ledsna, men det är inte orden i sig som kränker utan känslorna bakom. Man kan inte lagstifta mot känslor. Däremot kan negativa känslor motverkas genom dialog och en ömsesidig respekt.

4. Åtalbart?

Konsekvenserna av den politiska korrektheten kan alltså bli löjväckande. De kan också bli kännbara, eftersom lagar om “hets” och “hatbrott”, liksom DO-institutionen och skadeståndskrav, kan mobiliseras till dess stöd.

Just genom att lagarna är så suddiga i sin gränsdragning ges utrymme för godtycke, och den som vill vara “på den säkra sidan” kan finna bäst att hålla “marginal”.

Ur boken “Sveriges tragedi” av G. Castonier 2007:

“Rasismparagrafen i strafflagen är en följd av ratifikationen av FN:s konvention om rasdiskriminering från 1965. Den handlar emellertid bara om biologisk rasism, ..”

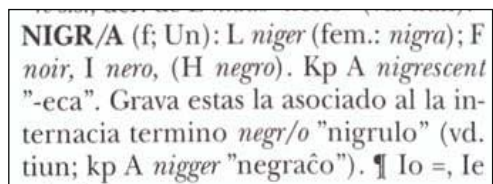
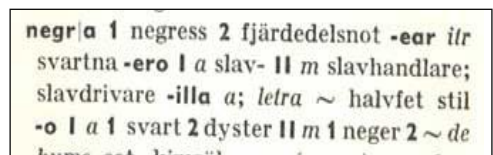
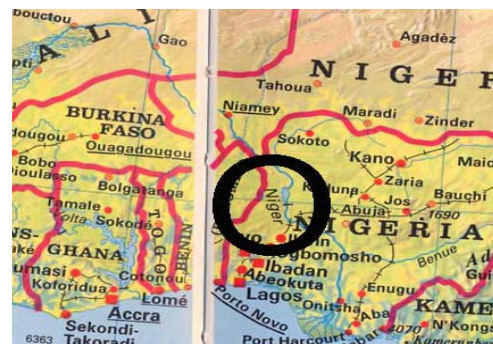
“**De senare tillkomna tolkningarna av rasism som förolämpning eller nedvärdering på grund av nationellt eller etniskt ursprung, tro eller sexuell läggning är ett helt annat redskap än det som FN-konventionen föreskriver. Den verkar som ett censurinstrument varefter till och med upplysningar grundade på fakta kan straffas.**”

Tag nedanstående citat om läskunnighet i Sverige på 1800-talet, ur boken “Den agrara revolutionen”, av Gadd. Kombinationen av två möjliga glidningar skulle kunna göra den till föremål för åtal:

1. Sammanblandningen av fakta och värderingar.

2. “Prisande” av den egen gruppen, när det handlar om majoritetsbefolkningen, kan anses kränka andra grupper.

“En viktig faktor för böndernas politiska och sociala ställning var den från 1600-talets senare del alltmer utbredda läskunnigheten.... Läskunnigheten ... var vida spridd i den svenska landsbygden... Långt före folkskolans inträde i handlingen frapperades utländska resenärer av den nästan universella läskunnigheten i Sverige och de övriga nordiska länderna.”

Bestraffas kan också den som ger uttryck för känslor eller åsikter. Erfarenheten har visat att detta kan gälla även den som via e-post tar kontakt med lokala politiska företrädare.

Ett första exempel gäller Bunkeflostrand, en villaförort till Malmö. Dit skulle en stor bidragsförsörjd familj från Afghanistan flytta. En boende hade då protesterat, via e-post till en s-politiker. Texten innehöll några svepande köksbordsformuleringar:

“Bunkeflostrand är en av de få sista utposterna i närheten av Malmö att fly till om man vill slippa araber inpå knutarna. Vad är det för mening med att flytta hit en hopar araber som inte kan försörja sig själva, sannolikt är kriminellt belastade och inte har ett uns av vilja att anpassa sig utan endast kräver saker.”

Detta räckte för s-politikern skulle se till att åtal väcktes, för “hets mot folkgrupp”. Domen föll i mars 2002. Det blev 100 dagsböter, motsvarande 50.000 kronor!

Vad hade gjort mannens text åtalbar?

1. “en hopar”. Anses det ligga förakt i detta begrepp? Hade bedömningen blivit annorlunda om mannen istället skrivit “ett antal” eller “en familj”? I så fall riktar sig åtalet i praktiken mot svag språkantering.
2. “araber”. Detta var sakligt fel, då det i själva verket rörde sig om afghaner, men detta kan knappast ha betydelse för åtalet.
3. “inte kan försörja sig själva”. Var det inte ett faktum att familjen levde på socialbidrag och att kommunen tog hand om bostadskostnaden?
4. “sannolikt är kriminellt belastade”. Är inte det ett dokumenterat faktum att brottsligheten är hög bland unga invandrare i Sverige, inte minst muslimer?
5. “inte...vilja att anpassa sig”. Kan detta anses kränkande att påstå? Det är ju vad socialdemokraterna själva anser, att invandrare inte ska behöva anpassa sig.
6. “endast kräver saker”. Här finns ju otaliga exempel. En afghansk familj i Tyresö krävde större lägenhet men kunde inte acceptera en i Norrland. Man krävde att få gå före i den lokala bostadskön, vilket man efter en mediakampanj också fick.

Ett liknande fall gäller polisbefälet Bengt Lindström i Malmö, som år 2005 uttryckt missnöjde med s-politiken i ett brev till kommunalrådet Ilmar Reepalu.

Ur Sydsvenskan den 20/4 -05:

“POLISBEFÄL MISSTÄNKTS FÖR HETS MOT FOLKGRUPP

Det 43-årige biträdande polisbefälet skrev ett grovt rasistiskt brev till Ilmar Reepalu. Nu utreds polisen för hets mot folkgrupp.

- Vi ser allvarligt, mycket allvarligt på ärendet och har kommenderat mannen att lämna sin normala tjänst, säger länspolismästare, Anders Danielsson.”

Bakgrunden till Bengt Lindströms brev var att den 98-årige Gustaf Holmström fått svårigheter att få plats på ett ålderdomshem. Lindström är upprörd över hur kommunen behandlat gamlingen.

Brevet, som var undertecknat med namn och adress, löd så här:

“Hej, Ilmar!

Både du och jag förväntar oss en trygg och behaglig ålderdom. Jag har de senaste dagarna följt turerna kring en gammal man i massmedia som inget hellre vill och har med all rätt krav på det svenska samhället att få en trygg tid i sina sista år i livet. Han har jobbat och slitit och betalt skatt efter sin förmåga i hela sitt liv och nu blir han utsatt för en omänsklig behandling genom att skickas runt som ett paket mellan olika så kallade vårdformer. Psykisk misshandel.

Han har rätt till ett eget boende enligt sin egna vilja med den hjälp han behöver. Punkt slut.

Du visar än en gång prov på din omänskliga sida som en desperat sosse i nöd. Malmö kommuns kassa tillåter faktiskt den lilla utgift som det innebär att låta Gustav och många andra pensionärer att leva ett bra liv i Malmö under sina sista levnadsår.

Du måste naturligtvis ändra inriktningen på ekonomin och låta mer pengar gå till åldringsvården.

Dra in på ditt gigantiska understöd till alla jävla blattar i Malmö (läs Rosengård) och låt svenskarna som jobbat och slitit i ett helt liv för att bygga upp Sverige att få ta del av vårt välstånd.”

Slutkläm:

“Fy Fan vad jag hatar dig och ditt jävla sosseparti.

Jag kräver att du tar en del av pengarna som du och dina jävla sossekollegor lägger på kriminelle Mohammed i Rosengård och satsar dom på våra svenska pensionärer istället.”

Sydsvenskan betecknade språket i brevet som “extremt grovt och rasistiskt”. Samma sak hade naturligtvis ha kunnat uttryckas med andra ord, t ex: *“Jag kräver att du tar en del av de pengar som nu läggs på Rosengård och satsar dem på våra svenska pensionärer.”*

Då skulle skrivelsen inte ha lett till att Lindström förlorade sitt arbete, den skulle överhuvudtaget inte ha väckt någon uppmärksamhet.

5. Dröm och verklighet

Pk-terna blandar gärna ihop ett önskat idealtillstånd med hur det faktiskt är. Dröm och verklighet får flyta samman.

Svensk flyktingpolitik bygger på önsketänkande och moraliserande. Den kunde vara riktig, om ett antal förutsättningar (som inte föreligger) förelåg. Den förda politiken hade varit den rätta, om bara ...

Se vidare 13g.

7 d) Statligt kampanjande

“Är det något vi kan lära av både 1600-talets häxprocesser, 1930-talets Moskvaprocesser och nazisternas förföljelser, så är det väl att vara kritisk mot signaler uppifrån, att streta emot om någon försöker förvandla oss till spratteligubbar, att tänka efter en gång till innan vi börjar yla med.

Tyvärr är situationen i Sverige nu sådan, att detta behöver sägas. Nu mer än på väldigt länge!”

Blågula frågor, januari 2000

“Levande historia’ är ett annat exempel på lögnsspråket. Detta statliga sanningministerium ägnar sig inte åt något levande överhuvudtaget utan snarare åt en döds-kult. Man sysslar heller inte med historia utan ren och skär propaganda för sionistiska intressen. Alla seriösa historiker tycker illa om det, men tiger och låter politrukerna fortsätta med det statliga projektet att fördumma och indoktrinera ungdomen.”

Jonas de Geer, i “Motströms”

“Invandringen och den tillhörande propagandan höll på att bli en egen ‘industri’ med tusentals anställda vars uppgift var att tillvarata invandrar-nas intressen. De som anställdes på t ex Invandrarverket och på invand-rarnämnder var ofta gifta med in-vandrare eller själva invandrare. De avlönades med skattemedel för att ar-beta för ett ‘mångkulturellt’ Sverige.”

Ur boken om BSS

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att staten tar på sig rollen att forma medborgarnas åsikter - för medborgarnas pengar

Trenden är ju klar: opinionsbildning har blivit något allt mindre för vanliga medborgare, drivna av idealitet, övertygelse och eget engagemang. Istället har olika myndigheter tillkommit för övertyga medborgarna om vad som är rätt åsikter.

1. Fenomenet

En fungerande demokrati bygger på ett aktivt medborgarskap, på medborgare som är engagerade, redo att avsätta både tid och energi åt politiken.

Tyvärr har partipolitiken i Sverige gått i stå. Från att ha varit organisationer, uppburna av många medlemmar, har de alltmer blivit till apparater som hålls igång med skattemedel.

Olof Petersson m.fl, på DN Debatt den 15/6 -00:

“År 1991 hade partierna tillsammans 631 000 medlemmar. Förra året hade siffran sjunkit till 409 000. Det innebär en nettominskning på nästan 30 000 medlemmar per år.”

“Ett alltmer realistiskt scenario är att det inom något årtionde i praktiken inte finns kvar några “vanliga partimedlemmar”. Partier blir detsamma som politiker. De lokala partimötena samlar bara de personer som annars möts i skolstyrelsen, stadsdelsnämnden och landstingsfullmäktige.”

Partistödet från staten till riksdagspartierna uppgår till 400 miljoner kronor per år. Detta stöd står, i det stora hela, i proportion till det antal mandat som respektive parti lyckats erövra i val till riksdagen.

Ur SvD den 17/1 -10:

“Toppolitikerna omger sig med allt större skaror av medhjälpare och pr-folk. De senaste tio åren har partiernas anställda blivit dubbelt så många och antalet pressekreterare har trefaldigats.

Medan partiernas medlemssiffror rasar och fler förtroendevalda, ofta fritidspolitiker, hoppar av, så växer lönelistorna för politiska sekreterare och pressekreterare i riksdag och regering.

För tio år sedan, riksdagsåret 1998-1999 hade de sju partiernas 349 valda ledamöter till sin hjälp 161 politiska sekreterare, handläggare och pressekreterare. Antalet har sedan dess exploderat och var tio år senare 331.”

Ett steg längre går man med de statliga medel som anslås till opinionsbildning genom olika andra institutioner. Vi får statliga myndigheter för åsiktsproduktion. Man tar medborgarnas pengar för att uppifrån forma deras attityder eller uppfattningar i sakfrågor.

2. DO

“Diskrimineringsombudsmannen (DO) jobbar mot diskriminering som har samband med kön, könsöverskridande identitet eller uttryck, etnisk tillhörighet, religion eller annan trosuppfattning, funktionshinder, sexuell läggning och ålder.”

Så presenterar DO sig själv. Att "jobba med" rymmer här ett dubbelt uppdrag, varav ett är missionerande.

Ur Boken "Folkhemmets balkanisering", om DO:

"Dessa myndigheter ska inte bara se till att diskrimineringslagarna efterlevs, de har också en uttalad uppgift att bedriva opinionsbildning... Från inte minst JämO och DO kommer en aldrig sinande ström av åsiktsmaterial som riktas mot arbetsplatser, skolor, universitet och andra områden i samhället".

Sveriges näst första ombudsman mot etnisk diskriminering skrev i boken *"De fyra första åren - en reDOvisning"* om västeuropeiska länders försök att tillämpa en politik för reglerad invandring: *"Det är svårt att tolka detta på annat sätt än att människor från dessa länder bortom Europa icke är önskvärda. Detta leder lätt till nedvärderande tankar om dem som människor."*

3. Integrationsverket

Integrationsverket inrättas 1998 och lades ned 2007. Dess verksamhet bestod mest i att försöka bilda opinion i politiskt korrekt riktning.

Delar av anslagen har således gått till att göra undersökningar om människors uppfattningar, vars resultat sedan kunnat föranleda artiklar i dagspressen. Några ställda frågor kring integration kunde således mynna ut i rubrik på DN Debatt den 29/4 -00: **"Vi vill ha invandrare i samhället"**.

GD Andreas Carlgren har heller aldrig stuckit under stol med sin ambition av att vara opinionsbildare. Rubriken på hans krönika i Avisen den 5/2 -00 löd: **"Satsa på mångfald, eller gå under!"**

Med avstamp i Danmark skrev Carlgren:

"Kanske är lärdomen att det gäller att skapa goda cirklar för integration och generositet människor emellan. Att en stark och aktiv integrationspolitik faktiskt skapar större öppenhet och generositet i samhällsklimatet."

ALLRA VIKTIGAST är måhända vilka frågor som ställs överst på **dagordningen**.

Att inte låta problemen vara utgångspunkten, utan istället ta vara på möjligheterna till utveckling och framsteg tack vare mångfald."

4.Statens Invandrarverk

Statens Invandrarverk gav 1995 ut antologin "RASISMENS VARP & TRASOR".

Huvudinlägget skrevs där av Åke Sander - fil doktor i praktisk filosofi och docent i religionshistoria vid Göteborgs universitet. Hans tes var att rasismbegreppet bör vidgas, och klistras på "fienden", dvs kritiker av invandringspolitiken.

Ideologiskt var Sanders inlägg riktningsgivande. Hans grundidé var att omöjliggöra mellanlagen, att särskilt brännmärka nyanserade ställningstaganden.

Åke Sander kritiserade en av SOU 1989:13 ("Mångfald mot enfald") given definition på "rasism", då den höll sig till föreställningar om biologiska skillnader och därav följande olika människovärde. Sander ville ha **ett vidare begrepp, som fångar in varje form av kritik:**

"Som jag vill se det är alltså 'vi - de' dikotomin, i kombination med idéer om grupp-särskiljande och grupp-purism rasismens varp. De kriterier man använder för att dikotomisera liksom de teorier, symboler, myter och uttryck som sedan slås in i denna varp kan variera. Den traditionella biologi-orienterade trettiotalsväven är sedan 1945 alltför politiskt och intellektuellt diskrediterad för att kunna användas just nu. Vi bör dock inte låta detta förblinda oss för det faktum att de nya trasor som nu av nya väveriarbetare slås in i den gamla varpen i allt väsentligt tjänar samma syften och därmed kan beskrivas som 'en ny rasism'."

Hur som helst: Definitioner är inte sanna eller falska utan i hög grad något man väljer givet syften och målsättningar. När nu 'fienden' (de vi - de dikotomister som uppfyller ovan skisserade fem kriterier) och 'målsättningen' (att bekämpa denna) är

Statens Invandrarverk gav 1995 även ut boken **“Strategier mot rasism och främlingsfientlighet”**, skriven av Christer Nordmark. Där ges en hel del information om det kampanjande som vi här tar upp. Det handlar om en djungel av kommittéer, anslag och projekt:

“Vid sidan av ordinarie myndighetsanslag har regeringen under budgetåren 1992/93-1994/95 gett särskilda anslag till Statens invandrarverk, Skolverket, Statens ungdomsstyrelse (f.d. Statens ungdomsråd) och Statens kulturråd för att vidtaga lämpliga åtgärder mot rasism och främlingsfientlighet.”

“Ytterligare ett exempel är regeringsbeslutet 1992 att ställa medel ur Allmänna arvsfonden till förfogande för Barn- och ungdomsdelegationen på Civildepartementet, att fördela till projekt mot rasism och främlingsfientlighet.”

“I maj 1994 genomfördes i Stockholm med stöd från bland annat Invandrarverket och Ungdomsstyrelsen en ungdomsriksdag på temat ‘Vår gemensamma framtid’. Utgångspunkten var att se vad ungdomen kan göra för att motverka rasism.”

“April 1994 beslutade den dåvarande borgerliga regeringen att tillsätta en ny Kommission mot främlingsfientlighet och rasism. Drygt fem år efter att den tidigare avslutat sitt arbete.”

Upprinnelsen till den första kommissionen beskrivs så här:

“I augusti 1987 besökte statsminister Ingvar Carlsson Stoppas Rasismens sommarläger på Gotland. Enligt uppgift var Ingvar Carlsson stärkt av de goda erfarenheterna från kampanjen mot ungdomsvåldet, och inför de de samlade antirasisterna på Gotland ville han visa att regeringen inte tolererar några som helst rasistiska yttringar.”

“Kommissionen arbetade i drygt ett år (1988) och delade ut 12 miljoner kronor till olika organisationer, enskilda, myndigheter, kommuner, teatrar, forskare och andra. Utvärderingen av projektbidragen finns redovisade i ‘Att främja goda etniska relationer’. Som framgår av rapportens namn likställde man bemötandet av rasism med att främja goda etniska relationer.”

“Den 17 september 1987 lade invandringsminister Georg Andersson fram direktiven till Kommittén mot rasism och främlingsfientlighet.”

identifierade, och då jag anser mig gjort rimligt att med vetenskaplig heder i behåll kunna klistra termen ‘rasism’ på fienden oberoende av i vilken skepnad (biologisk, etnisk, religiös, etc.) hon/han uppenbarar sig, och då jag anser möjligheten till ett vetenskapligt någorlunda hederligt etiketterande av honom som ‘rasist’ är taktiskt-politiskt viktigt, skall jag i resterande del av detta inlägg hålla mig med just indikerade vida, funktionalistiska, definition av ‘rasism’.”

Ur inlägg i “Röda Rummet” av Aje Carlbom 2005:

“...den antirasistiska kampen har blivit godtycklig. Vem eller vilka är det som ska bekämpas när ‘alla’ betraktas som rasister? Politik bygger ofta på att man utser en fiende, föreställd eller verklig. Här är det öppet för att hela befolkningen blir politisk måltavla för en upplyst, men totalitär, elit av akademiker och politiker som utifrån de rätta idealen har tagit sig an att skapa en ny människa. Problemet är naturligtvis, som Alain de Benoit påpekat, att när alla är rasister är ingen rasist.”

Eller, så hamnar man i det intellektuellt absurda förhållandet att om en svensk pensionär säger ‘det bor för många invandrare i mitt bostadsområde’ jämföras det med det nazistiska påståendet ‘alla judar måste utplånas eftersom de tillhör en lägre stående ras’. När alla företeelser som på något sätt är kritiska i förhållande till invandrare/ invandring beskrivs som rasism så trivialiseras den riktiga rasismen.”

5. Levande historia

“Levande historia” är nu en förvaltningsmyndighet under Kulturdepartementet, officiellt bildad i juni 2003. Myndigheten har en årsbudget på omkring 40 miljoner kronor.

Enligt Wikipedia har “Levande historia” till uppgift att “vara ett nationellt forum som ska främja arbete med demokrati, tolerans och mänskliga rättigheter med utgångspunkt i Förintelsen. Myndigheten ska sträva efter att stärka människors vilja att aktivt verka för alla människors lika värde.”

Myndighetens egen webbsida formulerar sig så här:

“För att förstå dagens situation är det viktigt att känna till historien. Och genom att ta hjälp av historien skapar Forum för levande historia kunskaper om samtiden.”

“Forum för levande historia gör lärar- och elevmaterial, webbmateriel, rapporter, skrifter, böcker, programverksamhet och seminarier. Vi producerar utställningar och under 2006 har ‘Sverige och Förintelsen’ och ‘Anne Frank & Jag’ stått i våra lokaler och gått på turné. Vi har också ett referensbibliotek i våra lokaler i Gamla Stan, Stockholm. Vi stöttar kommuner och organisationer i högtidlighållandet av Förintelsens minnesdag, den 27 januari. Vi arbetar internationellt, ... för utbildning, minneshållande och forskning om Förintelsen.”

Ursprunget till myndigheten var kampanjen Levande historia som drogs igång år 1997 av dåvarande statsminister Göran Persson. En engångskampanj, mest känd för boken **“Om detta må ni berätta”**, skriven av Stéphane Bruchfeld.

Regeringen tillsatte år 2000 en kommitté för att utreda en permanentning av verksamheten och i december 2001 togs ett riksdagsbeslut om inrättande av den nya myndigheten. Motivet är oförändrat från 1997 års kampanjande.

Laila Freivalds, justitieminister, i riksdagen den 28/10 -99:

“Det är också viktigt att komma ihåg att hotet mot demokratin och mot enskilda människor inte bara kommer från övertygade högerextremister utan även från vanliga människors fördomar mot det som är annorlunda och från människors likgiltighet inför främlingsfientlighet och diskriminering. Det handlar därför kanske först och främst om att undanröja grunden för högerextremism genom att öka kunskaperna om och förståelsen för vår tid och vår värld. Vi måste lära av historien, men historien betyder ingenting om den inte är levande i dag. Det är motivet till regeringens projekt Levande historia.”

Det uttalade målet var alltså att “undanröja grunden för högerextremism”.

Vad räknades då som “högerextremism”?

Inom ramen för kampanjen om Förintelsen utgavs boken **“Vit makt och blågula drömmar”**, skriven av Anna-Lena Lodenius och Per Wikström. Den rekommenderas till alla landets skolor i katalogen “Levande historia” - bakom vilken står regeringen, skolverket och två stora lärarfack. I rekommendationen presenterades boken som en “kartläggning av rasismen i Sverige”, en “handbok och uppslagsbok” som ger “ny och unik kunskap”.

Där finns Blågula Frågor med under rubriken *“Nazister på Internet”*, tillsammans med Ariska Kampförbundet och Ku Klux Klan.

6. Arvsfondsprojekt

Ett annat spår är medel ur Allmänna Arvsfonden, vilka går till olika projekt, där ansökningarna har rymt nyckelbegrepp som “mångfald”, “integration”, “lika värde”, mm.

Björn Fries på webbsidan “Arm-i-arm” år 2003:

“Vi har nu slutfört ett par delar av vårt uppdrag, bland annat ett projekt med ungdomsambassadörer och en uppsatstävling för elever i gymnasieskolorna. En stor del av uppdraget har varit att fördela 30 miljoner kronor till olika projekt mot rasism, främlingsfientlighet, diskriminering och homofobi.”

“Det demokratiska samhället måste under de kommande fyra åren förbättra arbetet med integrations- och flyktingpolitiken för att motverka de främlingsfientliga uppfattningarna och undanröja rädslan för och okunnigheten om människor från andra delar av världen.”

Här har vi även CMR - “Centrum mot rasism”, startad år 2003 med stöd av integrationsminister Mona Sahlin.

Sedan 2005 delar Centrum mot rasism ut ett årligt pris “CMR-priset”. Prissumman är på 30 000 kronor och pristagare har varit:

2005 Expo och Asylgruppen i Skåne.

2006 KG Hammar

2008 Mariam Osman Sherifay.

Sherifay är nu ordförande för CMR.

7. Fem-i-tolvrörelsen

Fem-i-tolv-rörelsen startades 1988 av Stig Wallin, vars dotter Sara och hennes tjejkompis mördats av en eritrean. Istället för att vända sin vrede mot förövarna vände Wallin den mot “rasisterna”, dvs andra svenskar.

År 1993, den 5 december, klockan fem i tolv, hölls en första nationell manifestation. Sådana har därefter hållits, på olika håll i landet.

På organisationens webbsida stod hösten 2009 att läsa:

“Rasism och intolerans - ett politikområde 5i12

Så heter vårt nystartade projekt som kommer att pågå fram till valet i september 2010. Syftet är att frågan om rasism, främlingsfientlighet och diskriminering måste högre upp på den politiska dagordningen. Nu kan vi inte längre blunda för att rasistiska och främlingsfientliga partier och grupper växer sig allt starkare. Målgrupp är politiker och etablerade partier som vi vill engagera och aktivera. Även andra ideella organisationer, studieförbund m fl vill vi samverka med i lokala aktiviteter under året.”

Till de som gärna samverkar med 5i12 hör tydligen landets rektorer och skolor.

Manifestationen i Falun 2009 hölls på en fredag, då det var skoldag. Då kunde eleverna ges ledigt och dessutom i respektive skolas regi bussas från olika orter, så att torget i staden kunde fyllas av skolelever. I Falu-Kuriren blev det ett helt uppslag:

“Fem i tolv - en mäktig folklig manifestation mot främlingsfientlighet”.

Också Dala-Demokraten täckte evenemanget:

“Bland talarna återfanns också Ola Brossberg (S) som alltså varnade för de mörka krafterna i samhället, Nils Persson (S) som lovade fortsätta jobba för att 5/12 och fem i tolv-mötet på Sveatorget ska bli en manifestation där samtliga skolor ska delta och Nils Gossas (MP) som varnade om demokratin. Samtliga slog fast att de tar avstånd från intolerans, diskriminering, rasism, våld och trakasserier.”

I Falu-Kuriren tillfrågades några elever varför de var där. En svarade **“Vi ska vara med, det har skolan bestämt”**, en annan **“För att man måste... och så är det kul att slippa skolan.”**

Tidningen rapporterade: **“I år kommer även Hälsinggårdsskolan och Svärdsjöskolan, för första gången på flera år. De har haft problem med att bekosta skolskjutsar, men i år har nya skolchefen Lena Stoltz bestämt att skolförvaltningen måste ha råd.”**

8. Skolan

Indoktrineringen, enkelriktningen och kampanjandet går - både vad gäller massmedia och skolan - fram under stridsrop om “värdegrund” och “alla människors lika värde”.

I praktiken blir detta till en kulturell relativism - alla kulturer är lika mycket värda. Och vad blev då kvar av denna “värdegrund”, om ett smörgåsbord av olika värderingar alla i lika hög grad ska accepteras?

Inger-Siv Mattson skrev år 2007 till Lärarförbundet:

“Lärarförbundet har tydligen kampanj under devisen **‘Lärare leder.’** I DN har Lärarförbundet en propagandistisk annons föreställande ett par ögon som tittar ut genom den smala springan i en kvinnoförtryckande, heltäckande burka. Texten lyder **‘Vem öppnar dörren för nya världar?’** Nu pågår diskussionen om hur lärare ska få bättre förutsättningar att leda Sveriges barn och unga in i framtiden. Välkommen att delta på lararforbundet.se.”

Vad är syftet med detta budskap?

Jag tolkar bilden som att den burkaklädda kvinnan representerar en ‘ny värld’ av muslimskt kvinnoförtryck, könsstypning, sk hedersmord etc som Lärarförbundet uppenbarligen anser att vi skall anpassa oss till. Är denna tolkning korrekt? Vad säger i så fall JämO? Vad säger jämställdhetsminister Sabuni? Vad säger FI?

Om denna burkaklädda kvinna representerar de lärare som skall ‘leda Sveriges barn och unga in i framtiden’ och om våra barns och ungdomars framtid i Lärarförbundets värld är synonymt med islam kan jag bara säga: Arma Sverige.

Risken att Salman Rusdies profetia är på väg att infrias är uppenbarligen stor: ‘Om 25 år kommer vi att undra varför vi i toleransens och acceptansens namn bakband våra händer, slet upp våra strupar och gav upp det västerländska samhället.’”

Det svar hon fick löd:

“Kul att du sett vår kampanj! Hej Tack för synpunkter på vår Lärare leder-kampanj framförda per fax 6 nov 07., Bilderna väcker olika reaktioner och associationer - dina hör till de mest extrema. När jag läser dina tankar förstår jag verkligen att lärarna har ett mycket svårt uppdrag när det gäller värdegrunden om alla människors lika värde.”

Vänliga hälsningar

Alf Lindberg,

Ansvarig Kommunikation och Opinion, Lärarförbundet”

7 e) Kriminalisera och jaga

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att Pierre Schoris ord i riksdagen 1997 var inte tomma - de följdes upp med handling
- att ett samlat angrepp mot dissidenter skedde 1999-2000 - mediamakt och statsmakt s.a.s. arm-i-arm

1. Ord och handling

Det var i maj 1997 som dåvarande invandringsminister Pierre Schori (s) fällde sitt famösa uttalande om att "främlingsfientligheten" skulle "kriminaliseras och jagas".

Det visade sig snart, att detta inte var tomma ord. De följdes upp av både stat och massmedia, i ett samlat angrepp under framförallt åren 1999-2000.

Angreppet riktade sig mot olika schatteringar av invandringskritiker - mot demokrater såväl som mot icke-demokrater.

Det skulle resultera i både grov misshandel och mord på unga svenskar.

2. Fyra dagstidningar hänger ut

Det började hösten 1999 med uthängningar av 62 personer med namn och bild i de fyra stora Stockholmstidningarna: Aftonbladet och Expressen, Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet.

I botten låg en medveten och systematisk begreppsförvirring. Man kan tala om en "tre-stegraket":

1. Demokratiska invandringskritiker blandas - med hjälp av termen "högerextremism" - samman med nazister.
2. Nazister blandas samman med mc-kriminella och annan organiserad brottslighet, i en enda smet.
3. Demokratiska invandringskritiker hör därigenom hemma bland grovt kriminella.

Detta tydliggörs i fallet Jackie Arklöv, som är född i Liberia och kom till Sverige som treåring. Han deltog i Balkankriget på 90-talet och gjorde sig skyldig till krigsförbrytelser. Han greps 1995 och dömdes av högsta domstolen i Sarajevo till ett åttaårigt fängelsestraff. Genom Röda Korsets försorg genomfördes dock en fångutväxling och redan 1996 var Arklöv åter hemma i Sverige.

Där lades förundersökningen ned i januari 1997 och Arklöv blev fri, han fick dessutom ett skadestånd på 23.000 kronor av svenska staten. I maj 1999 deltog Arklöv i ett bankrån i Östergötland som slutade med att han avrättade två polismän, med nack-skott.

Invandringskritiker och nationella, som konsekvent motsatt sig den slappa politik som återförde Arklöv till Sverige och möjliggjorde mordet i Malexander placeras nu i samma kategori som denna dubbla polismördare: "högerextremister".

Ur tidskriften SALT nr 2:

"Tisdagen den 30 november 1999 skrevs svensk presshistoria. Och till skillnad från tidigare tillfällen då förstasidor etsats in i det allmänna medvetandet - krigsslutet

"Demokratiutredningen höja medvetenheten om demokratins undergrävare bland dess mer eller mindre reflekterande vänner. Vår förhoppning är att skriften skall bidra till att öka den svenska folkstyrelsens intellektuella motståndskraft."

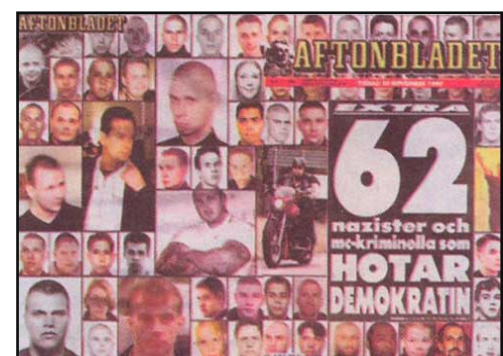
Erik Annå, demokratiutredare

"Jag hoppas att den tid kommer då den siste rasisten har hängts i den siste fascistens tarmar".

Hemming Sten i Expressen,
den 20/4 1982

"Sverigedemokraterna måste stoppas till varje pris."

Ingvar Carlsson, 1996

45, Palmemordet, Estonia - var det denna gång pressen själv som skapade nyheten. Nyheten bestod nämligen inte i något egentligt nytt avslöjande utan i de fyra stora Stockholmstidningarnas beslut att gemensamt publicera en lång artikel som gentemot gängse pressetik innehöll namn och bild på 62 personer. Kollektivt fick de därmed, som det heter, ge ett ansikte åt vad som i de olika tidningarnas lätt varierande rubriksättningar beskrevs som hot mot demokratin, rättvisan och rättsstaten. Men oberoende av vilken löpsedel eller förstasida man den dagen tog del av stod det klart att läget var mycket allvarligt, att något liknande ett krigstillstånd inträtt!”

“När nu ondskan samfällt identifierats av de fyra tyngsta opinionsbildande dagstidningarna blir naturligtvis pressen stark på de stämplades omgivning att distansera sig från dem. Få familjerna att förskjuta dem. På arbetsgivare att avskeda dem. På fackföreningar att utesluta dem. På skolor att avstänga dem. Det är svårt att tro att de i många fall unga och aldrig ens dömda personer som tidningarna hängde ut förtjänar denna behandling... För samtliga torde publiceringen cementera deras samhällshat.”

“Genom sampubliceringen uppstår en ny intressegemenskap mellan fyra av medias huvudaktörer vars inbördes konkurrens antas borge för mångfalden inom opinionsbildningen. Spelrummet för olika tolkningar av nynazismens betydelse har krympt.”

“De fyra redaktörerna är nu allierade i ett korståg...”

SALT noterade att det inte är all brottslighet, riktad mot rättsväsendet, som tas upp i de fyra dagstidningarnas artikel. Inte ens riktiga nazister står för mer än en liten andel av alla hot mot polis och åklagare. Tidningarna säger inte hela sanningen.

“I den sampublicerade artikeln anges (på grundval av enkäter) att ‘tre av fyra åklagare haft vittnen som skrämts till tystnad. I vart femte fall handlar det om hot från den organiserade brottsligheten, från kriminella mc-gäng och nazister’. Vidare att nio av tio poliser utsatts för hot: ‘var sjätte av de svarande uppger att hoten också kommer från kriminella och mc-gäng’. Tydligt kommer merparten av hotelser mot såväl åklagare som poliser från andra håll än nynazister. Och då från en annan organiserad brottslighet än den som tidningarna inriktat sina artiklar på.”

Vad kampanjartiklarna ville åt var inte minst demokratiska invandringskritiker - som vid uthängningarna tre år tidigare, av först Expressen i maj -96, sedan Aftonbladet och Expressen tillsammans i juni -96.

“Istället har den sampublicerade artikeln blivit avstampet för en skamlöst demagogisk kampanj mot en ‘högerextremism’ som omfattar mycket mer än bara nazister. Hit räknas, med hjälp av vinklad och insinuant journalistik t ex Sverigedemokrater, folkomröstningen i Sjöbo och det ouppklarade (!) pyromandådet mot biblioteket i Linköping.”

“Nu handlar det om att en gång för alla dra en skammens mur mot allt tänkande som inte accepterat de senast decenniernas samhällsomvandling som både god och oundviklig, som ifrågasätter den totalitära vänsterliberalism som behärskar kultur och politik. För den skull piskas nu upp hat och vrede mot 62 personer, där missledda ungdomar med ‘fel’ åsikter blandas med psykopater och mördare.”

“Hotet mot demokratin är det offentliga Sveriges bristande tilltro till demokratin. Istället bådär man upp en pöbel med kampanjjournalistik... Det är den goda viljans triumf vi bevittnar. Den är ihållig, och olycksbådande...”

Till bilden hör också att Aftonbladet år 1998 haft en egen nazistkampanj.

SALT:

“Då, i januari 1998, presenterade AB ett scoop: en hittills okänd men extremt farlig och våldsbenägen nazistgrupp hotade kända personer till livet. Beviset var bilder där maskerade nazister med skarpladdade vapen stod utanför de hotades hem.

Men historien var ett fabrikat som snabbt genomskådades av polisen. En ung reporter på jakt efter sensation hade lovat pengar och publicitet åt några tonåriga amatörnazister om de kunde fixa fram häftiga bilder. Det kunde de, även om vapnet i realiteten var en kolsyrepiistol och inga egentliga attentatsplaner förelåg. Framkallning och kopiering av bilderna stod Aftonbladets fotolabb för, med tidningsledningens vetskap.”

Detta hindrade alltså inte Aftonbladets chefredaktör Anders Gerdin från att mindre än två år senare delta i de fyra korståg.

Ur BGF-kommentar år 2000:

“Nazi-hotet är ju till stor del ett resultat av massmedias eget agerande. Man göder och skapar nazism, på flera sätt:

a) Man ger nazisterna uppmärksamhet och utrymme, skapar ett intresse kring dem.

b) Man får dem att känna sig orättvist behandlade, vilket ökar deras motivation.

c) Man stänger demokratiska kanaler för alla nationellt inriktade, driver unga människor i armarna på nazisterna.”

SALT:

“De fyra redaktörerna är nu allierade i ett korståg som ger psykologiska effekter på deras egna tidningar och på hela offentligheten... Allmänhet, kändisar och politiker mobiliseras, och används för att legitimera kampanjen. Budskapet är att alla måste sluta upp - eller räknas till de fördömdas skara. Det är en dynamik som bör bekymra de mer insiktsfulla även bland dem som i detta fall instämmer med majoriteten.”

De fyra dagstidningarnas artikel följdes upp på en rad olika sätt:

- En opinionsmätning, som visade att 73% av svenska folket ville förbjuda “rasistiska organisationer”.

- **Rädda Barnen** initierade en namninsamling, med stöd av media. Aftonbladets rubrik blev “Skriv på mot nazismen”, medan upppropets inledning talade om “rasism” och det i texten talades om “främlingsfientlighet”.

- Också på arbetsplatser bedrevs namninsamlingar, för att ge tillfälle att uttrycka sin avsky för det avskyvärda.

- På ett gymnasium i Stockholm hade artiklarna “fungerat som en väckarklocka”, där samlades samtliga elever och lärare för en manifestation på skolgården den 20/12. Från lektionerna hade de fått ledigt.

- Ett kändisuppprop hade publicerats i AB redan den 30/11, på initiativ av Kurdo Baksi. Slutkläm: “Vi måste alla kämpa för demokratin: varje generation måste återerövra demokratin.”

Överåklagare Sven-Erik Alhem hade invändningar mot de fyra dagstidningarnas uthängningar. Enligt hans sätt att se saken vittnade det om mod: “Visst finns det pressetiska regler och det är **modigt** att ta risken att bli fälld. Den fege hade i stället valt att låta bli att publicera och dragit en filt över sig.”

Ur Aftonbladet den 13/8 -00:

“Chefredaktörer får pris

Chefredaktörerna för Sveriges fyra största tidningar får dela på 40 000 kronor för den gemensamma kartläggningen av svenska nazister.

Pengarna kommer från John Hrons insamlingsstiftelse och delas ut på torsdag, på femårsdagen av mordet vid Ingertorpsjön vid Kode.

De fyra chefredaktörerna är Aftonbladets Anders Gerdin, Expressens Staffan Thorsell, Dagens Nyheters Joachim Berner och Svenska Dagbladets förre chefredaktör Mats Svegfors.”

“Joachim Berner har förklarat att han skänker sina 10.000 kronor vidare till Kurdo Baksi.”

3. Demokratiutredningen

Demokratiutredningen tillsattes år 1997, med Bengt Göransson som ordförande. Innan utredningen år 2000 avgav sin slutrapport hade den producerat ett stort antal delrapporter.

En av dessa rapporter var SOU 1999:10, **“Demokratins förgörare - om främlingsfientlighet, rasism och nazism”**. Som fiender till demokratin definierades där Skånes Vål, Ny Demokrati och tidskriften Fri Information, däremot inte Revolutionär Kommunistisk Ungdom.

Journalisten Hans Lindquist skrev där: *“Varje kämpande demokrat och antirasist bör ställa sig frågan: Vilken kategori är farligast? Rasistiska extremister, som smyger fram i filttofflor och demokratisk förklädnad eller uniformerade nynazister, som stampar fram i spikbeslagna stövlar, som effektivt avslöjar dem redan i farstun?”*

Lindkvists resonemang sammanföll alltså här med en linje hos både Expo, Anna-Lena Lodenius och Ana Maria Narti. Vissa personer är något annat än vad de utger sig för att vara. De kallar sig demokrater, men är inga verkliga demokrater.

Utredningens sekreterare, Erik Annå, uttryckte som sin förhoppning att skriften skulle *“bidra till att öka den svenska folkstyrelsens intellektuella motståndskraft.”*

4. SJF-handboken

“ÖVERLEVA DEADLINE - handbok för hotade journalister”. Så löd titeln på en bok som är skriven av Stieg Larsson/Expo och utgiven av Svenska Journalistförbundet, år 2000.

Anslaget i inledningen var :

“Minst 662 journalister har dödats i tjänsten under 1990-talet. Det visar siffror från IFJ, Internationella journalistfederationen... I Sverige har hoten mot journalister, i synnerhet från rasistiska och högerextrema grupper, ökat sedan 1980-talet...”

I boken nämndes inte bara nazistiska grupperingar, grupper som framfört hot eller grupper som på något sätt kan misstänkas vara delaktiga i våldsdåd. Där nämndes även demokratiska invandringskritiker. Tre sidor handlade om Blågula frågor.

Ingenstans i boken ens påstår man dock att demokratiska invandringskritiker skulle ha hotat någon journalist, metoden är den beprövade **guilt-by-association**.

Larsson/Expo skrev:

“Sverigedemokraterna och liknande högerextrema grupper hävdar att en mass-medial konspiration arbetar för att föra det svenska folket bakom ljuset när det gäller flyktingpolitiken. Resonemanget återkommer i olika former och varierande utsträckning hos andra invandrarfientliga grupper som Fri Information, Blågula Frågor och Folkviljan, liksom hos flertalet populistiska missnöjespartier.”

“Det handlar om generella påståenden om att svenska massmedia inte representerar den allmänna opinionen...”

“Några av de invandrarfientliga grupperna har specialiserat sig på en variant av den massmediala konspirationen, ... Nyckelargumentet är att ‘invandringskritiker inte släpps fram’.

I verkligheten är det väl närmast så att vid sidan av EU-debatter, frågan om arbetslösheten och liknande huvudrubriker finns det väl knappast någon fråga som är så grundligt genomdiskuterad i svensk politik som just invandrarfrågan.”

Påtalandet av det faktum att invandringskritiker inte släpps fram i massmedia likställs alltså med att hota journalister!

5. Mer mediahets

Per T Ohlsson, chefredaktör för Sydsvenskan, hade eldat på inför uthängningen av de 62. I slutet av november 1999 skrev han i Sydsvenskan: *“Låt oss möta utmaningen. Genom att göra dem rädda.”*

Året efter de fyra dagstidningarnas korstågsartikel hade Göran Persson, Mona Sahlin och Thomas Bodström en gemensam artikel i Expressen med samma inriktning. Man skulle *“slå tillbaka”*. Rubrik: **“Vi ska krossa dem”**.

6. Misshandel och mord

I linje med det klimat man skapat fick en 17-åring i Huskvarna knäskålen krossad på senhösten 1999. Fyra maskerade personer bröt sig in i den lägenhet ynglingen befann sig, misshandlade honom över hela kroppen, bröt av ett ben och krossade knäskålen på det andra. Ynglingen påstods vara nazisympatisör.

Aftonbladet hade den 17/12 -99 en tvåspaltare om detta under rubriken **“17-åring misshandlad i kända nazisters lägenhet.”**

“En 17-åring från Hjo blev i går morse svårt misshandlad av 6-7 personer beväpnade med järnrör.”

I samma skede mördades en annan 17-årig svensk. Mordet begicks i Salem och offret var Daniel Wretström.

Det var fråga om en lynchning, där Daniel - som vägde bara 53 kilo och var helt ensam - mot sig hade ett stort gäng.

Det inträffade den 9 december 2000. Ett år efter uthängningarna av de 62. En vecka efter s-politikernas Krossa-artikel i Expressen.

Integrationsminister Ulrica Messing höll sedan ett tal på Sergels torg i Stockholm om en ung man som förlorat livet. Det gällde dock inte Daniel Wretström, utan en ung turk i Skogås, dödad i ett gängslagsmål.

Anders Isaksson i Dagens Industri den 9/2 -01:

“Rasistiska brott blir i praktiken svenskars brott mot invandrare, minoriteterna antas ju per definition vara antirasister. Just så var det för ett år sedan i Skogås när mordet på en invandrare föranledde två statsråd att lägga blommor på mordplatsen och att proklamera kamp mot rasismen. Dessvärre kunde varken polisen, åklagaren eller domstolarna finna något uttalat rasistiskt motiv, bara ett vanligt gängbråk som gått snett.

När ett gäng unga invandrare nyligen mördade en skinnskalle i Sättra var det aldrig ens tal om någon liknande utryckning, brottet stämde inte med mallen: fel sorts offer och fel sorts gärningsmän.”

7. Yrkesförbud och åtal

I riksdagen den 21 maj 1997 hade Pierre Schori även uttalat att *“om en tjänsteman vid invandrarverket har rasistiska åsikter bör han eller hon överväga om det går att vara lojal mot arbetsgivaren.”*

“Likaså är det rimligt att invandrarverket tar ställning till i vilken grad en sådan person tillåts ha kontakt med asylsökande.”

Uttalandet syftade på Kenneth Sandberg, handläggare på SIV:s mottagningsenhet i Malmö och aktiv i Folkviljan och Massinvandringen.

Detta fick fart på Invandrarverkets GD, Lena-Häll-Eriksson. Sandberg blev avskedad.

För yrkesförbud agerade även en annan framträdande socialdemokrat, Mona Sahlin. Under sin tid som demokratiminister applåderade hon år 2001 yrkesförbud mot Richard Jomshof, genom detta uttalande:

“- Jag förstår Karlskronabor som finner det orimligt och obehagligt att en ledande sverigedemokrat undervisar i samhällskunskap.”

“- Tydligen fortsätter han att söka jobb. Jag begriper inte att en lärare med främlingsfientliga värderingar och med en ledande position för sverigedemokraterna samtidigt kan undervisa i samhällskunskap. Det går inte ihop med läroplanens krav om respekt för demokrati och alla människors lika värde, ..”

I den socialdemokratiska offensiven har även ingått att väcka åtal mot missnöjda väljare.

Detta fick en boende i Bunkeflostrand erfara år 2001, efter att i e-postmeddelande till ett s-märkt kommunalråd ha lagt synpunkter på sin boendemiljö.

Det slutade med åtal och böter.

7 e) Kriminalisera och jaga

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att antalet “utanförskapsområden” har ökat snabbt
- att skolresultaten där är svaga, bidragsberoendet högt och brottsligheten utbredd
- att andelen invandrare, särskilt från utanför Europa, har ökat inom många av dessa områden
- att vårt samhälle klyvts på mer än ett sätt

Den omfattande invandringen har lett till en misslyckad integration, vilket konkret inneburit att Sverige fått ett antal segregerade bostadsområden och stadsdelar, med hög andel invandrare. Områden med låg självförsörjning, dåliga skolresultat och hög brottslighet. “Utanförskapsområden” som det kallas på etablissemangsska.

Allmän enighet råder om att integrationen har misslyckats, inget av de sju riksdagspartierna kan dock medge att grunden till detta ligger i en alltför okontrollerad invandring.

Insändare i “Mitt i Haninge” den 13/5 -97:

“Jag var med och startade en vuxenvandrarförening i norra Botkyrka för ungefär tre år sedan och såg det helt förändrade samhälle som efter klockan 20.00 visade sig. Ett samhälle bebott av bara ungdomar, socialarbetare och poliser. Var fanns alla vuxna?”

Mitt engagemang för saken bottnar i att jag är övertygad om att detta är ett invandrarproblem i grunden och ej något socialt problem, invandrarna kan bara själva lösa problemet. Invandrarna måste själva säga stopp, vi accepterar inte att våra ungdomar är ute på nätterna och misshandlar andra, vi vill inte heller bli ansedda som andra klassens människor och vi vill visa att vi klarar oss själva i Sverige.

Men gör invandrarna detta, nej i vuxenvandrargrupperna var det bara svenskar med...”

1. “Utanförskapsområden”

Anders Lago, Södertälje: *“Jag tycker inte det är orimligt att samhället bestämmer bostadsort innan någon fått uppehållstillstånd.”*

Ett stående dilemma för flykting-, invandrings- och integrationspolitiken har varit om de nyanlända ska bo där det finns bostäder eller där det finns jobb, där de själva önskar bo eller där utsikterna för integration kan bedömas bäst.

Ur “I Sveriges väntrum”:

“År 1993 introducerade invandringsminister Birgit Friggebo den lag om rätten till eget boende som inte gett Ilmar Reepalu någon ro. Tanken var att en asylsökande redan under utredningstiden skulle kunna välja att bo hos någon släkting istället för i lägenheter eller förläggningar anvisade av Migrationsverket. Den som gjorde det fick ett bidrag till hyran.

I propositionen tror regeringen att fem, tio procent av de asylsökande ska välja den möjligheten. I verkligheten blev det ungefär femtio procent.

‘Ebo-lagen’ är en av de främsta orsakerna till att antalet invandrare är stort i vissa kommuner och i vissa områden,...”

“I invandrantäta bostadsområden finns människor som aldrig vare sig talar eller hör svenska. De TV-program man ser på är på modersmålet och expediter i affärer och personal på dagis är tvåspråkiga. Incitamenten att lära sig svenska saknas... En invandrare kan leva hela sitt liv i Sverige utan att behöva praktisera annat än sitt modersmål.”

Ur boken “Bota eller skrota invandringsspolitiken?”

“De hårdast segregerade förorterna formas till egna världar. I stället för att få ett samhälle där de flesta parter vinner - som var fallet med sextiotalets Sverige och som är förhoppningen bland dem som hyllar det mångkulturella samhället - ser vi ut att få ett samhälle med många förlorare. Sverige och den moderna västerländska världen håller på att för första gången i sin historia få en underklass som inte behövs, som inte ens har sina händers arbetskraft att erbjuda.”

Karl-Olov Arnstberg

“Landskrona drabbades hårt när det stora Öresundsväret lades ned... Lägenheter stod tomma,.. Kommunen och privata fastighetsägare sa tacksamt ja när Invandrarverket behövde boende för asylsökande och nyanlända.”

Folkpartiet publicerade år 1990 en rapport, **“Utanförskapets karta”**.

Ur “Sverige och invandringen”:

“I rapporten studerade man sysselsättningsläget under två högkonjunkturtoppar 1990 och 2002 i landets olika delar. Till detta kopplade man siffermaterial om skolresultat och valdeltagande och i vissa fall brottsfrekvens.”

*“...år 1990 fanns det **tre** bostadsområden i Sverige som kvalade in under beteckningen ‘utanför’: Rinkeby i Stockholm, Rosengård i Malmö och Hammarkullen i Göteborg. Det betydde att sysselsättningen var lägre än 60%, att mer än 30% av eleverna lämnade grundskolan utan fullständiga betyg och att valdeltagandet låg under 70%. Tolv år senare, år 2002, hade antalet bostadsområden som uppfyllde kriterierna blivit så många som **139**.”*

“Från att ha varit ett storstadsproblem kunde man konstatera att samma problem numera fanns i flertalet stora och medelstora svenska städer.”

Lars Leijonborg m.fl i DN den 20/8 -05:

“1990 fanns det bara 9 områden där sysselsättningen låg under 50 procent för befolkningen mellan 20 och 64 år. 2002 fanns det 91 områden i en sådan belägenhet. Områdena där sysselsättningen låg under 70 procent ökade i sin tur från 93 år 1990 till 746 år 2002!”

Nyamko Sabuni i DN den 8/7 -08:

“Trots att konjunkturen vände uppåt mellan 2004 och 2006 fortsatte utanförskapet att fördjupas. Rekordmånga 156 områden med totalt 493.000 invånare kunde hösten 2006 klassas som utanförskapsområden.”

Några av utanförskapsområdena i Folkpartiets undersökning från år 2006 (ranking inom parentes) var:

Malmö:

- Södra Rosengård (1)
- Möllevången (2)
- Nydala (7)
- Norra Rosengård (8)

Göteborg:

- Hammarkullen (3)
- Hjällbo (4)
- Gårdstensberget (5)
- Ö Bergsjön (6)
- V Bergsjön (21)
- N Biskopsgården (22)

Stockholm:

- Hjulsta (9)
- Södra Rinkeby (10)
- Norra Rinkeby (11)
- Husby (16)
- Norra Tensta (24)
- Södra Tensta (30)
- Skärholmen (95)

Andra “utanförskapsområden”, dvs områden med hög andel invandrare:

Borlänge: Tjärna Ängar
Botkyrka: Fittja, Alby och Norsborg
Eskilstuna: Råbergstorp, Fröslunda-Tallåsparken och Årby
Gävle: Öster, Andersberg och Sättra
Helsingborg: Högaborg, Furutorp och Närlunda
Huddinge: Vårby och V Flemingsberg
Karlskrona: Kungsmarken
Kristianstad: Gamlegården och Östräng Södra

Landskrona: Landskrona 3, 4, 6, 7 och 8
 Linköping: Ryd och Skäggetorp
 Lund: Norra Lund
 Norrköping: Hageby och Marielund
 Nyköping: Brandkärr
 Sundsvall: Nacksta
 Södertälje: Hovsjö och Ronna
 Trollhättan: Kronogård och Sylte N
 Uppsala: Gottsunda och Södra Vallsätra
 Västerås: Vallby S, Råby och Bäckby centrala
 Örebro: Mikael och Långbro

De största utanförskapsområdena är Husby, Alby, Norsborg, Södra Rosengård, Möllevången och Nydala - alla med mer än 10.000 invånare.

Och varför hamnar så många invandrare "utanför"? Enligt pk-propagandan är svenskarna skyldiga, som är intoleranta och inte släpper in dem i sitt samhälle.

En rapport från ett annat västeuropeiskt land - förhållandena i Sverige lär inte skilja sig avsevärt - motsäger dock detta.

Från Fria Nyheter den 20/9 -09: *"Turkar och marockaner i Nederländerna är mer intoleranta gentemot 'vita' holländare än vita holländare är mot turkar och marockaner", säger Jochem Tolsma sociolog..."*

"Bland de vita holländarna anser 22 procent att det är 'problematiskt till mycket problematiskt' om deras dotter eller son gifte sig med en invandrare.

Bland andragenerationens turkar i Nederländerna tycker 32 procent att skulle vara 'problematiskt till mycket problematiskt' om deras dotter eller son gift sig med en holländare. Bland marockanerna är siffran 25 procent.

Dessutom är både låg- och högutbildade turkar och marockaner lika negativa."

2. Bidragsberoenden

I framförallt vissa bostadsområden är egenförsörjningen mycket låg. Wikipedia om Rosengård i Malmö:

*"I hela Rosengård har 38 procent av invånarna mellan 20-64 år ett arbete. 62 % av de vuxna, arbetsföra invånarna är därmed arbetslösa. I Rosengård lever 21 % av invånarna på socialbidrag (försörjningsstöd). **Den totala andelen invånare vars inkomst utgörs av någon form av bidrag är runt 80 %** (17 501 invånare av 21 955 är inte förvärvsarbetande).*

I stadsdelen Herrgården är 85 % av invånarna mellan 20 och 64 år arbetslösa. Totalt arbetar 353 av 4 914 invånare. Därmed utgörs den totala andelen invånare vars inkomst är någon form av bidrag till 93 % av befolkningen."

Socialbidragsutgifterna i Malmö uppgick år 2008 till totalt 617 miljoner kronor. Av detta gick 468 miljoner till invandrarhushåll. För Landskrona var motsvarande siffror 71 och 53, för Södertälje 243 och 192.

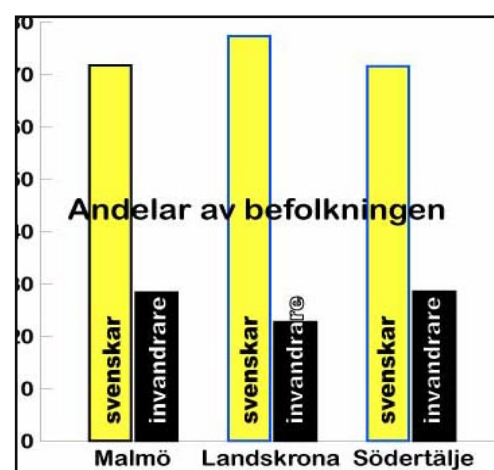
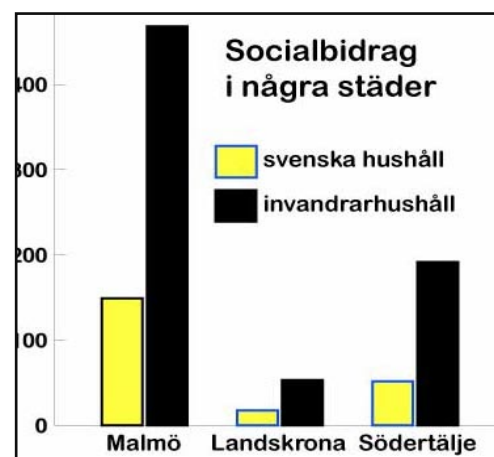
Till bilden hör att de utrikesfödda utgör 28,3% av befolkningen i Malmö, 22,7% i Landskrona och 28,5% i Södertälje.

"Sverige och invandringen":

"...att Reepalu år 2004 krävde ett totalstopp för inflyttning av fler arbetslösa invandrare. Ett annat exempel är det socialdemokratiska kommunalrådet Anders Lago som flera år i rad krävt stopp för inflyttning till Hovsjö i Södertälje."

Ett "utanförskapsområde" behöver inte betyda ett område med dålig service och tunt med satsningar från samhället. Det kan snarare vara tvärtom, som i Rosengård. Från Weine Bergs blogg "Rakryggad":

"Det finns ständigt återkommande mantran i Det Nya Sverige. Mantra betyder att det upprepas i oändlighet. En lögn som upprepas tillräckligt många gånger blir till officiell sanning. Därför vet alla att det ständigt brinner i Rosengård på grund av att

immigranterna där är ekonomiskt och socialt utsatta. ... Men hur ligger det egentligen till i Rosengård? Webbmagasinet *Rebell* har nu kunnat avslöja hur verkligheten ser ut i just denna fråga.

Rebell klargör att det bor ungefär 22 000 invånare i Rosengård (officiell siffra), att dess yta är 332 hektar och att 86 % av de boende där är immigranter.

Låt oss nu titta på eftersattheten. I Rosengård finns enligt *Rebell* följande att tillgå:

- * Två fritidsgårdar
- * Ett friluftsbad
- * En vattenlekplats
- * En spontanidrottsplats
- * Två sporthallar
- * En ishall
- * En vanlig idrottsplats med en gräsplan för 11-mannafotboll, en grusplan för 11-mannafotboll, en grusplan för 7-mannafotboll och skolfriidrottsytor
- * En tävlingsarena för friidrott
- * En basketplan
- * Ytterligare en vanlig idrottsplats med två gräs- och en konstgräsplan för 11-mannafotboll
- * En sandplan för fotboll
- * Två tennisbanor med asfalt
- * Nio källarmoskeer
- * Europas största församling i moskén Islamic Center
- * Läxhjälp av studenter från Malmö högskola alla dagar i veckan
- * En polisstation
- * En brandstation

Ur DN den 17/7 -01:

“De som bor i Rosengård i Malmö kan strunta i att lära sig svenska. Där kan man leva och umgås med sina landsmän ungefär som i hemlandet, utan jobb och utan kontakt med det svenska samhället.”

“Nästan 70 procent av de 100.000 böckerna i biblioteket är tryckta på något annat språk än svenska. I kiosken säljer *Al Arab* bättre än svenska dagstidningar.”

Socialantropologen Aje Carlbom säger:

“- Många flyttar hit för att slippa Sverige, för att skydda sig mot en hotfull omvärld. Här kan de leva utan arbete och utan att kunna tala svenska.

- Rosengård är en muslimsk enklav, ett komplett samhälle i samhället som har växt fram tack vare massiva resurser i form av bidrag och stöd av olika slag från staten och kommunen. Här har den officiellt önskade integrationsprocessen gått baklänges - här har vi segregation enligt amerikansk modell.”

3. Grad av segregering

SVT-Aktuellts webbsida den 27/10 -03:

“STORSTÄDERNA ALLT MER SEGREGERADE

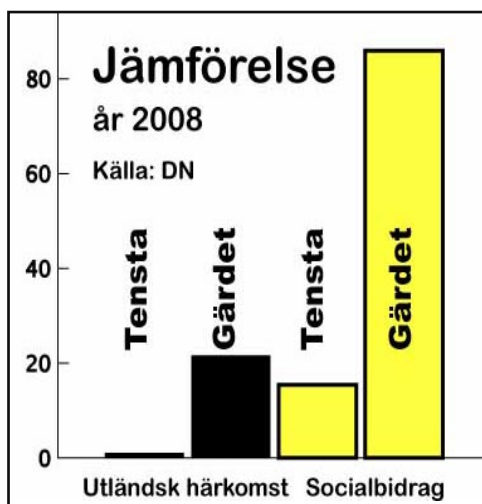
Miljardsatsningen på att minska boendesegregationen i de svenska storstäderna har misslyckats. Det visar SVT:s Aktuellts undersökning från Malmö, Stockholm och Göteborg.

I allt fler områden har andelen utländska medborgare ökat och andelen svenska medborgare i motsvarande grad minskat de senaste 20 åren.

I Kista utanför Stockholm har andelen utländska medborgare ökat från 15 procent 1980 till 44 procent år 2000. I Västra Skrävlinge i Malmö, där bl.a. området Rosengård ligger, ökade andelen från 28 till 53 procent samma år.

Boendesegregationen har av politikerna länge setts som ett problem. Anledningen är att det får negativa konsekvenser för de invandrare som kommer hit, berättar Roger Andersson som är professor i kulturgeografi vid Uppsala universitet.

- Förskolor och skolor domineras av barn som kanske kan svenska sämre, som har bott kort tid i Sverige och som kanske saknar nätverk till jobb möjligheter, säger Roger Andersson till Aktuellts.

- *Det har politikerna sett som ett växande problem, men man har inte riktigt vetat vad man kan göra, säger Roger Andersson.*

De siffror som redovisades i Aktuellt avsåg enbart andelen utländska medborgare - de invandrare som fått svenskt medborgarskap och andra generationens invandrare ingick inte. Andelen invånare med utländsk bakgrund i respektive område är således än högre.

Dagens Nyheter redovisade den 26/9 -09 siffror på hur andelen invånare med utländsk bakgrund ökat i redan invandrartäta förorter till Stockholm mellan år 1997 och år 2008. (Begreppet "utländsk bakgrund" rymmer ju "andra generationens invandrare". I DN:s statistik höll man sig därvid till den nya definitionen: personer vars båda föräldrar är utrikes födda.)

DN:s siffror visade att stadsdelarna Fittja och Rinkeby låg i topp. Där hade nära 90% år 2008 utländsk bakgrund. Därefter kom Tensta och Hovsjö. Snabbast ökning hade Rågsved, följt av Jordbro.

Det två diagrammen nedan visar utvecklingen för Rinkeby, förort i nordvästra Stockholm, under de senaste decennierna. Finländare och greker var tidigare de största enskilda invandrargrupperna där. Nu är de största etniska grupperna i Rinkeby somalier och irakier.

År 2008 har följande kommuner högst andel invånare med utländsk bakgrund:

1. Botkyrka
51,4%
2. Södertälje
41,4%
3. Malmö
38,3%
4. Burlöv
33,4%
5. Huddinge
32,7%
6. Sundbyberg
32,4%
7. Landskrona
30,4%
-
12. Göteborg
28,6%
13. Stockholm
28,0%

Ur "I Sveriges väntrum":

"Skolledarna i Stockholms stad har uttalat: 'En skola där knappt trettio procent har utländsk bakgrund är ganska lagom. Slagsida är inte bra.' Det är säkert sant, men verkligheten i många stadsdelar runtom i Sverige är att andelen kan ligga på femtio, sextio, sjuttio eller till och med hundra procent."

4. Brottsdeltagande

Folkpartiet talade om tre kriterier: arbetsdeltagande/bidragsberoende, skolresultat och valdeltagande. En fjärde faktor berörde man bara försiktigt: brottsdeltagande.

Tidningsrubrikerna har på senare år avlöst varandra om bilbränder och skolbränder,

vandalisering och misshandel, angrepp på polis och räddningspersonal, problem vid offentliga bad eller biografer, osv.

Det handlar då om invandrartäta områden.

Beväpningen blir allt grövre.

Ur Kvällsposten den 24/12 -09:

“De kriminella rustar för krig”

“- Det är fruktansvärda vapen, säger kriminalteknikern Hans-Inge Johansson.

“Bland vapnen finns automatvapen som alla terroristers favorit kalasjnikov, en tjeckisk scorio, en licenstillverkad uzi, ett par magnumrevolvrar, ett avsågat hagelgevär och en rad andra pistoler och revolvrar.

- Det verkar komma in hur mycket vapen som helst till Sverige, säger Hans-Inge Johansson.”

“ Det som oroar polisen mest är att automatvapen med hög eldhastighet verkar bli vanligare i Malmös kriminella miljöer.”

5. Dubbel klyvning

Det sker alltså en klyvning av vårt samhälle mellan etniska svenskar och invandrare. Denna är till stor del fysisk, då vi bor på olika håll och lever olika liv. Den är också mental, det bli svårt att kommunicera, vi tänker på olika sätt.

Detta senare gäller även bland svenskar, till följd av den långvariga och intensiva pk-indoktrineringen. Det är ju känt hur det blev i Hitler-Tyskland, där en del föräldrar kunde känna sig rädda för att bli angivna av sina egna barn.

I Sverige på 2000-talet kan också åsikterna skära tvärs igenom familjer, på ett oförsönligt sätt.

Ur en kommentar på Newsmill, i november 2009:

“Man blir verbalt attackerad av flera personer samtidigt om man säger något negativt om invandringen. T.o.m personer man har varit kompis med sen skoltiden reagerar direkt. Det gör mig ledsen.

Jag är idag 42 år och har kvar barndomskompisar som jag har byggt kojor med, fnissandes tjuvrökt med, busat och har haft fantastiskt roligt med under tonåren. Men nu är jag nazist och invandrarfientlig i deras ögon. Jag har upptäckt hur vi svenskar delats upp i två läger. Som Sverigedemokrat känner jag mig som en fiende till staten, nästan som om jag sysslade med olagliga saker.”

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att invandringen medför inskränkningar av demokratin på såväl kommunal som nationell nivå

1. Kommunal nivå

Vellinge är en omvittnat välskött kommun, en av de bäst skötta i Sverige. Det är också en av de många kommuner som inte önskat ta emot de unga utländska män som i media går under beteckningen "ensamkommande flyktingbarn". Därom har ledande politiker och en majoritet av befolkningen inom kommunen varit överens.

Plötsligt gjorde Malmö en kupp, genom att placera ut 30 av dessa unga män i ett vandrarhem i Vellinge, varpå Vellinge pådyvlas det fortsatta ansvaret. Inledningsvis protesterade både befolkning och m-politiker i ansvarig ställning, men togs snart under "behandling":

- sedvanligt drev i massmedia
- "opinionsmätning" per telefon och med vinklade frågor som gav önskat resultat: majoriteten ville de emot "barnen"
- direktiv från moderatledningen på riksnivå till lokala m-politiker.

Ur Aftonbladet den 14/11 -09:

"M-ledning läxar upp Vellingemoderat

Lars-Ivar Ljungmans agerande har lett till en intern strid bland Skånemoderaterna.

Nu har Moderaternas partisekreterare Per Schlingmann läxat upp Lars-Ingvar Ljungman i Vellinge för hans uttalanden om flyktingbarnen och deras ankomst till transitboendet i Hököpinge.

'Jag tycker själv att flera uttalanden varit olämpliga', säger Per Schlingmann i ett brev som han på lördagen skickade till moderata kommunpolitiker runt om i landet.

Per Schlingmann säger till TT att Ljungman klargjort att han står bakom grunderna i moderaternas och regeringens integrations- och flyktingpolitik.

- I mitt samtal med Lars-Ingvar Ljungman markerade jag också vikten av att vara aktsam med språket så att inte enskilda uttalanden riskerar att leda diskussionen fel. Vellinge uppmanades också att teckna avtal med Migrationsverket.

Vellinge, genom Lars-Ingvar Ljungman, lovar nu att agera konstruktivt för att erbjuda dem som bor på transitboendet trygga förutsättningar."

På så vis framtvingades en "pudel" från kommunalråden i Vellinge.

Samtidigt har i debatten alltmer höjts röster om tvingande lagstiftning, för att i denna del upphäva den kommunala självstyrelsen. Kommuner ska, vare sig de vill eller inte, bli tvungna att ta emot "ensamkommande flyktingbarn".

Kravet förs fram av den rödgröna oppositionen, men har stöd även inom regeringsspartierna. Man ser det som att kommuner måste "ta sitt ansvar" - och det handlar då inte om ett ansvar gentemot de egna medborgarna och skattebetalarna.

I DN den 19/2 -10 pläderade Luciano Astudillo (s) och Anders Lago (s) för en "Lex Vellinge", som skulle avskaffa det kommunala självstyret:

"Vi vill ändra i socialtjänstlagen (SFS 2001:453) så att det ska bli obligatoriskt för alla kommuner att kunna ta emot såväl asylsökande som nyanlända flyktingar och se över bostadsförsörjningslagen (SFS 2000:1383) så att det tydliggörs att kommunerna har ett ansvar också för nyanlända på bostadsmarknaden. Det ska inte vara möjligt att framhålla avsaknad av bostäder som ett skäl till varför man inte kan ta emot några asylsökande eller nyanlända."

2. Nationell nivå

Inflytandet för demokratiskt valda politiker kringkärs även på nationell nivå, genom internationella konventioner och vida tolkningar av dessa.

Med hänvisning till "mänskliga rättigheter" har således FN-byråkrater krävt att Sverige måste göra långtgående ekonomiska åtaganden för även personer som befinner sig illegalt i landet.

Efter folkomröstningsresultat i Schweiz om minareter har Johannes Åman på DN argumenterat att domstolar ska kunna upphäva det schweiziska folkets beslut.

Istället för bojkott av Schweiz:

"En bättre väg är den juridiska. En anmälan lämnades häromdagen in till Europadomstolen i Strasbourg. Sannolikt kommer den inte att tas upp av domstolen. Dels för att anmälaren inte personligen har ansökt om att få bygga någon minaret. Dels för att ärendet ännu inte förts så långt det går att driva inom det nationella rättsväsendet.

Men tids nog kommer ett fall som uppfyller villkoren. Och då finns gott hopp om att minaretförbudet underkänns av Europadomstolen."

3. Folkomröstningar

Hållningen till folkomröstningar blir allt tydligare från etablissemangen: folket kan ju rösta fel.

Efter Sjöboomröstningen 1988 var centerledare Olof Johanssons kommentar: ***"Man röstar inte om medmänsklighet"***.